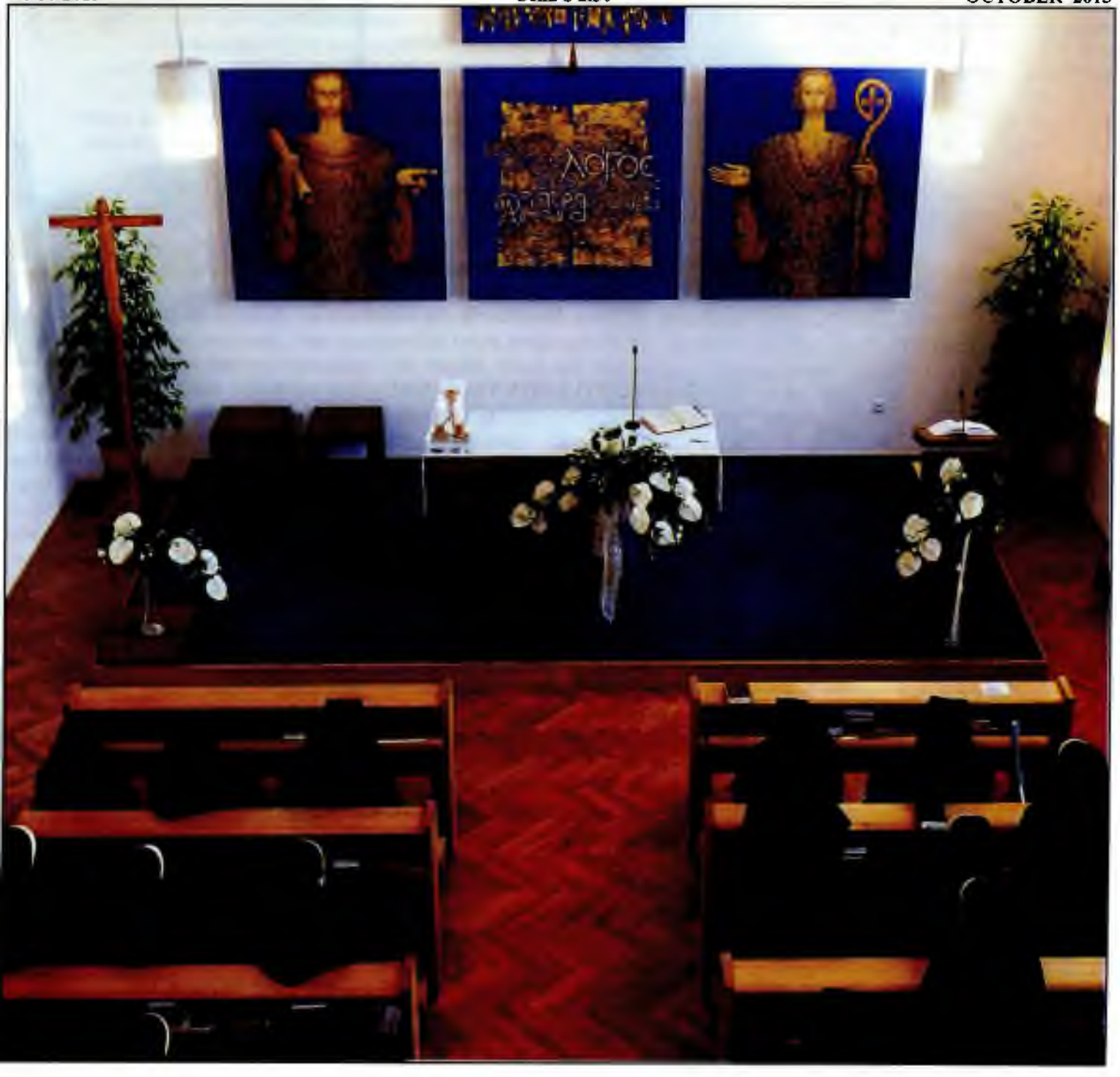
HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 10/2013 Cena $ 2.50 OCTOBER 2013

Kongregace sester sv. Cyrila a Metoděje

Kongregace sester sv. Cyrila a Metoděje je řeholní společenství papežského práva (potvrzeno dekretem dne 25.června 1976). Má své kořeny na Velehradě na Moravě (v České republice), v místě, které bylo v 9.století centrem působení slovanských apoštolů sv. Cyrila a Metoděje. Na svěřený úkol se věrozvěstové dobře připravili: přinesli s sebou texty Písma svatého pro slavení posvátné liturgie, které přeložili do staroslovanského jazyka a sepsali v originálně vytvořeném písmu. Tím se velmi zasloužili také o kulturní rozvoj a vzdělanost slovanských národů.

Svatí bratři ze Soluně, spolupatroni Evropy, jsou zářným příkladem apoštolů jednoty a společenství: jako hlasatelé evangelia církve ještě nerozdělené, jedné a univerzální, čerpají z bohaté byzantské tradice, ve které byli vychováni a vzděláni, a na území Velké Moravy vykonávají svou misionářskou činnost v plném sjednocení s římskou církví. Patří tedy k oběma církevním tradicím a stávají se duchovním mostem mezi církví katolickou a ortodoxní, zvláště pak u slovanských křesťanů.

Vznik kongregace je jedním z plodů oživeného unionistického hnutí koncem 19. a začátkem 20. století, jehož mezinárodním i celocírkevním střediskem a ideovým pojítkem se stal Velehrad a duší olomoucký arcibiskup **Dr. Antonín Cyril Stojan** (*22.5.1851 +29.9.1923), neúnavný propagátor cyrilometodějské ideje jednoty křesťanů, zvláště slovanských, ve víře a iniciátor světových unionistických kongresů, které se pořádaly na Velehradě od roku 1907.

Na podporu svých unijních snah založil arcibiskup Stojan „Apoštolát sv. Cyrila a Metoděje", jehož prostřednictvím získal široce rozvětvenou základnu členů, kteří byli ochotni modlitbou, prací i hmotnými obětmi přispívat k dílu sjednocení. Měl v úmyslu založit i domácí českou ženskou kongregaci, která by se plně zapojila charitativní a pastorační činností do unijních snah církve. Arcibiskup Stojan však po krátkém dvouletém působení na olomouckém apoštolském stolci v roce 1923 zemřel.

Teprve rok po jeho smrti uskutečnila tento jeho záměr odborná učitelka, sestra III.řádu sv. Dominika, **Marie Růžena Nesvadbová** (*3.3.1878 +12.3.1963), která s neobyčejným zájmem sledovala tehdejší unionistické proudy a ve Stojanově iniciativním cyrilometodějském hnutí, opřeném o Velehrad, viděla „znamení doby" a Boží volání, které čeká na konkrétní odpověď.

Zakládat a budovat řeholní společenství v letech po první světové válce, plných nepokojů a politických, sociálních i náboženských bouří, nebylo snadné. Sestra Marie Růžena Nesvadbová však byla žena statečná, podnikavá, velkorysá, s mimořádnými organizačními schopnostmi; především však byla ženou hluboké víry a důvěry v Boží pomoc, která dovedla pro své plány získat schopné a obětavé spolupracovníky i osobnosti velkého formátu. V těžkých začátcích nové kongregace jí byl velkou oporou i pomocí její rodák **Msgre Dr. Jan Šrámek** (*11.8.1875 +22.4.1956), tehdejší ministr zdravotnictví a sociální péče Československé republiky a později předseda československé vlády, který vzal na sebe úkol vyřídit církevní a státní souhlas pro založení Kongregace sester cyrilometodějských a pečoval o její hmotné zabezpečení.

V přípravném období v letech 1924-1928 se utvářela kongregace z původně laické Cyrilometodějské družiny, která se pod vedením sestry Marie Růženy Nesvadbové zaměřovala hned od počátku na plnění dvou charakteristických rysů budoucí kongregace: na charitativní činnost a výchovu mládeže a na ekumenismus a misijní úsilí – snahu církví Východu i Západu o naplnění posledního Ježíšova přání „Aby všichni jedno byli".

V charitativní činnosti – v péči o mentálně postižené děti – vyšla vstříc naléhavé potřebě té doby u nás. Jako odborná učitelka přišla do styku s mentálně retardovanými dětmi, které žily na okraji lidské společnosti. Ve snaze ulehčit jim těžký úděl začala už v roce 1913

Matka Marie Růžena Nesvadbová, zakladatelka Kongregace sester sv. Cyrila a Metoděje

jako první pracovnice na Moravě pro ně budovat ústavy a třídy pomocné školy, v nichž se jim dostalo pečlivého ošetření a přiměřené výchovy a výuky. V letech 1924-27 byly pro ně Cyrilometodějskou družinou budovány ústavy v Brně, Velehradě a Skaličce u Hranic. V r. 1924 získala sestra Marie od Zemského úřadu povolení a státní dotaci, od starobrněnských augustiniánů zdarma pozemek a již 5. července 1925 byl vysvěcen a dán do provozu nový ústav s 80 lůžky, se 3 třídami pomocné školy a obuvnickou a knihařskou dílnou. V domě byla i veliká kaple, společná pro sestry, děti i ty, kdo měli zájem přijít z okolí. Architektem byl Vladimír Fišer, který později projektoval i budovu řádového dívčího klasického gymnázia

Pokračování na str. 20

Foto na tiutlní straně:
Kaple v generálním domě Kongregace sester sv. Cyrila a Metoděje na Velehradě

Odkaz sv. Cyrila a Metoděje,

který žije v kongregaci sester nesoucí jejich jména

**Pane Ježíši, pošli své církvi
svaté kněze a horlivé řeholníky.
Spasiteli světa, plný milosti a pravdy,
bylo ti líto lidu, který umíral na poušti.
I duše našich bratří hynou nevěrou
a lhostejností k tobě, jediná Spáso světa.
Smiluj se nad naší vlastí i
nad slovanskými národy,
veď nás k jednotě ve víře a zapal
v nás všech oheň lásky k tobě,
který k nám přinesli ve svých srdcích
naši svatí apoštolové Cyril a Metoděj.
Tvá všemohoucí láska ráda užívá
nástrojů slabých a neschopných.
Úpěnlivě tě prosíme, Božské srdce
našeho Vykupitele, přijmi nepatrnou oběť
našeho života a všechny naše útrapy a bolesti
ve spojení se zásluhami svého utrpení a smrti
ke své větší cti a slávě, na rozšíření svého
království na zemi a ke spáse duší.
Smiluj se nad námi i
nad našimi odloučenými bratry.
Jen v tobě je možné sjednocení
všech Slovanů v jedné víře.
Tuto milost s touhou očekáváme
a úpěnlivě tě o ni prosíme.
Nesmrtelný Králi věků dej, ať ti můžeme
za splnění těchto proseb děkovat
s našimi svatými apoštoly Cyrilem a Metodějem
a ostatními ochránci naší vlasti
ve tvém království,
kde kraluješ láskou věčnou.
Amen.**

Ranní modlitba sester sv. Cyrila a Metoděje

**Bože, tys poslal našim předkům
svaté Cyrila a Metoděje,
aby jim hlásali evangelium slovanským jazykem.
Dej, ať i my přijímáme s radostí tvé poselství,
řídíme se jím ve svém životě
a na jejich přímluvu ať jsme všichni
spojeni v jednotě víry a lásky.
Amen.**

Večerní modlitba sester sv. Cyrila a Metoděje

Jubilejní Cyrilometodějský kříž

pro Kongregaci sester sv. Cyrila a Metoděje na Velehradě
od Otmara Olivy
se skleněnými ozdobami od Jana Jemelky

Dílo z lásky počaté činí divy

A. C. Stojan

A.D. MMXIII Opus Velehradensis

nápis na horním rameni

Iskoni bje slovo

Na počátku bylo slovo
Jan 1, 1
nápis v hlaholici na spodním rameni

Ať všichni jsou jedno

Jan 17, 21
nápis u paty kříže

Kříž připomíná tato výročí:

**1150 let od příchodu sv. Cyrila a Metoděje na Velkou Moravu
8. 9. 1928 schválení Kongregace sester sv. Cyrila a Metoděje
29. 9. 1923 úmrtí arcibiskupa A. C. Stojana**

LITURGICKÁ ČTENÍ

28.neděle v mezidobí - 13.října 2013

1.ČTENÍ - 2 Král 5,14-17

Čtení z druhé knihy Královské.

Náman sestoupil k Jordánu a ponořil se do něho sedmkrát podle nařízení Božího muže Elizea a jeho tělo se obnovilo jako tělo malého dítěte a byl čistý. Náman se vrátil k Božímu muži s celým svým doprovodem, stanul před ním a řekl: „Hle, už vím, že není Boha po celé zemi, jen v Izraeli. Nyní vezmi, prosím, dar od svého služebníka.“ Elizeus odpověděl: „Jako že je živ Hospodin, jemuž sloužím: Nic nevezmu!“ Ačkoli na něj naléhal, aby vzal, odepřel. Náman pak řekl: „Když tedy opravdu nechceš, dovol mi vzít tolik prstě, kolik unese spřežení mezků, neboť tvůj služebník nebude už obětovat celopaly a žertvy jiným bohům, jen Hospodinu.“

2.ČTENÍ - 2 Tim 2, 8-13

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Timotejovi.

Milovaný! Mysli na Ježíše Krista, Davidova potomka, který byl vzkříšen z mrtvých. To je moje evangelium. Právě kvůli němu trpím, dokonce jako zločinec v poutech. Ale Boží slovo spoutáno není. Proto kvůli vyvoleným snáším všecko, aby také oni došli spásy a věčné slávy skrze Krista Ježíše. Tohle je jisté: Když jsme s ním umřeli, budeme s ním také žít. Když vytrváme, budeme s ním i kralovat. Když ho zapřeme, zapře také on nás. Ale i když my jsme nevěrní, on zůstává věrný, protože nemůže zapřít sám sebe.

EVANGELIUM - Lk 17, 11-19

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Na cestě do Jeruzaléma procházel Ježíš mezi Samařskem a Galilejí. Když přicházel do jedné vesnice, šlo mu naproti deset malomocných. Zůstali stát opodál a volali: „Ježíši, Mistře, smiluj se nad námi!“ Když je uviděl, řekl jim: „Jděte a ukažte se kněžím.“ A jak odcházeli, byli očištěni. Když jeden z nich zpozoroval, že je uzdraven, vrátil se, mocným hlasem velebil Boha, padl mu k nohám tváří až k zemi a děkoval mu. Byl to Samaritán. Ježíš na to řekl: „Nebylo jich očištěno deset? Kde je těch devět? Nikdo z nich se nenašel, aby se vrátil a vzdal Bohu chválu, než tento cizinec?“ A jemu řekl: „Vstaň a jdi! Tvá víra tě zachránila.“

29.neděle v mezidobí - 20.října 2013

1.ČTENÍ - Ex 17, 8-13

Čtení z druhé knihy Mojžíšovy.

Amalečané přitáhli a bojovali s Izraelem v Refidim. Mojžíš řekl Jozuovi: „Vyber si muže a zítra vyjdi bojovat s Amalečany, já se zatím postavím na vrchol pahorku s Boží holí v ruce.“ Jozue vykonal, co mu rozkázal Mojžíš, a bojoval s Amalečany. Mojžíš, Árón a Chur však vystoupili na vrchol pahorku. Když Mojžíš měl zdvižené ruce, vítězili Izraelité. Když ruce spouštěl, vítězili Amalečané. Ruce Mojžíšovy se však unavily; vzali tedy kámen, položili pod něho a on se na něj posadil. Árón a Chur podpírali jeho ruce, každý z jedné strany, takže jeho ruce zůstaly pevné až do západu slunce. Jozue porazil ostřím meče Amalečany a jejich válečné sbory.

2.ČTENÍ - 2 Tim 3, 14 – 4, 2

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Timotejovi.

Milovaný! Drž se toho, čemu ses naučil a co jsi přijal jako jisté. Víš přece, od koho ses tomu naučil! Od dětství znáš svatá Písma; ta tě mohou naučit moudrosti, abys dosáhl spásy vírou v Krista Ježíše. Všechno, co je v nich napsáno, je vdechnuto Bohem a hodí se k poučování, k usvědčování, k napravování a výchově ve spravedlnosti. Tak je potom Boží člověk dokonalý, důkladně vyzbrojený pro každé dobré dílo. Zapřísahám tě před Bohem a před Kristem Ježíšem, který bude soudit živé i mrtvé, zapřísahám tě při jeho slavném příchodu a království: Hlásej slovo! Přicházej s ním, ať je to vhod či nevhod, usvědčuj, zakazuj, povzbuzuj s všestrannou trpělivostí a znalostí nauky.

EVANGELIUM - Lk 17, 5-10

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ježíš vypravoval svým učedníkům podobenství, že je třeba stále se modlit a neochabovat: „V jednom městě byl soudce, Boha se nebál a na lidi nedal. Byla v tom městě i vdova, chodila k němu a říkala: 'Zastaň se mě proti mému odpůrci!' Ale on dlouhou dobu nechtěl. Potom si však řekl: 'I když se Boha nebojím a na lidi nedám, přece se té vdovy zastanu, protože mě obtěžuje; jinak mě bude ustavičně trápit.'“ A Pán řekl: „Slyšte, co říká ten nespravedlivý soudce! A Bůh by se nezastal svých vyvolených, kteří k němu volají ve dne v noci, a nechal by je dlouho čekat? Říkám vám, že se jich rychle zastane! Ale nalezne Syn člověka na zemi víru, až přijde?“

30.neděle v mezidobí - 27.října 2013

1.ČTENÍ - Sir 35, 15b-17. 20-22a

Čtení z knihy Sirachovcovy.

Protože Pán je spravedlivý Bůh, nestraní nikomu. Není na straně proti chudákovi a vyslyší modlitbu utištěného. Nepohrdne sirotkovou prosbou ani vdovou, když vylévá svou stížnost. Tíseň utlačeného se skončí, křik ubohého se utiší. Modlitba chudého proniká oblaka a nezastaví se, dokud tam nedojde. Nevzdálí se, dokud Nejvyšší nezakročí, nerozsoudí spravedlivě a neobnoví právo.

2.ČTENÍ - 2 Tim 4, 6-8.16-18

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Timotejovi.

Milovaný! Já už mám prolít v oběť svou krev, chvíle, kdy mám odejít, je tady. Dobrý boj jsem bojoval, svůj běh jsem skončil, víru jsem uchoval. Ted mě už jen čeká věnec spravedlnosti, který mi v onen den předá Pán, spravedlivý soudce. A nejen mně; stejně tak i všem, kdo s láskou čekají na jeho příchod. Při mé první obhajobě nikdo se mě nezastal, všichni mě opustili. Kéž je jim to odpuštěno! Avšak Pán stál při mně a dal mi sílu, abych plně hlásal evangelium a aby ho slyšeli lidé ze všech národů. A tak jsem byl vysvobozen ze lví tlamy. Pán mě vysvobodí ode všeho zlého a zachrání pro své nebeské království. Jemu buď sláva na věčné věky! Amen.

EVANGELIUM - Lk 18, 9-14

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Některým lidem, kteří si na sobě zakládali, že jsou spravedliví, a ostatními pohrdali, řekl Ježíš toto podobenství: „Dva lidé šli do chrámu, aby se modlili, jeden byl farizeus a druhý celník. Farizeus se postavil a modlil se v duchu takto: 'Bože, děkuji ti, že nejsem jako ostatní lidé: lupiči, podvodníci, cizoložníci nebo i jako tamhle ten celník. Postím se dvakrát za týden, odvádím desátky ze všech svých příjmů.' Celník však zůstal stát vzadu a neodvažoval se ani pozdvihnout oči k nebi, ale bil se v prsa a říkal: 'Bože, buď milostiv mně hříšnému.' Říkám vám: Celník se vrátil domů ospravedlněn, ne však farizeus. Neboť každý, kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se ponižuje, bude povýšen."

31.neděle v mezidobí - 3.listopadu 2013

1.ČTENÍ - Mdr 11, 22 - 12, 2

Čtení z knihy Moudrosti.

Pane, celý svět je před tebou jako prášek na vahách, jako kapka rosy, která zrána padá na zem. Ty však máš slitování se vším, protože můžeš všechno, a jsi shovívavý k hříchům lidí, aby dělali pokání. Vždyť ty miluješ všechno, co je, a nic si neošklivíš z toho, cos udělal, neboť kdybys něco nenáviděl, nestvořil bys to. Jak by něco mohlo trvat, kdybys to nechtěl, nebo se uchovat, kdybys to nepovolal k bytí? Ale ty máš na všechno ohled, poněvadž je to tvé, vládce, milující život, neboť tvůj nepomíjející duch je ve všem. Proto zbloudilé trestáš ponenáhlu a napomínáš tím, že jim vyčítáš to, čím hřešili, aby zbaveni své špatnosti věřili v tebe, Pane.

2.ČTENÍ - 2 Sol 1, 11 - 2, 2

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Soluňanům.

Bratři! Bez přestání se za vás modlíme, aby vás učinil náš Bůh hodnými dober, ke kterým vás povolal, a svou mocí zdokonalil, že budete mít vždycky zálibu v konání dobra a vaše víra, aby se projevovala skutky. Pak bude jméno našeho Pána Ježíše oslaveno skrze vás, a vy budete oslaveni skrze něho podle milosti našeho Boha a Pána Ježíše Krista. Pokud jde o dobu, kdy přijde náš Pán Ježíš Kristus a kdy se my u něho shromáždíme, prosíme vás: nenechte si tak snadno poplést hlavu, či se dokonce polekat nějakým proroctvím nebo listem prý od nás poslaným, jako by ten den Páně měl už nastat.

EVANGELIUM - Lk 19, 1-10

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ježíš vešel do Jericha a procházel jím. Byl tam jistý člověk, jmenoval se Zacheus. Byl to vrchní celník, velmi bohatý. Rád by uviděl Ježíše, jak vypadá, ale nemohl, protože tam bylo plno lidí a on byl malé postavy. Běžel napřed a vylezl na fíkovník, aby Ježíše viděl, protože tudy měl procházet. Když Ježíš přišel k tomu místu, podíval se nahoru a řekl mu: „Zachee, pojď rychle dolů: dnes musím zůstat v tvém domě." On rychle slezl dolů a s radostí ho přijal. Všichni, jakmile to uviděli, reptali a říkali: „Vešel jako host k hříšníkovi!" Zacheus se zastavil a řekl Pánu: „Polovici svého majetku, Pane, dám chudým, a jestli jsem někoho o něco ošidil, nahradím mu to čtyřnásobně!" Ježíš mu řekl: „Dnes přišla do tohoto domu spása. Vždyť i on je potomek Abrahámův. Syn člověka přišel hledat a zachránit, co zahynulo."

32.neděle v mezidobí - 10.listopadu 2013

1.ČTENÍ - 2 Mak 7, 1-2. 9-14

Čtení z druhé knihy Makabejské.

Přihodilo se, že zajali sedm bratrů s jejich matkou. Král je dal mrskat biči a volskými řemeny, aby je přinutil jíst zakázané vepřové maso. Jeden z nich, který se stal jejich mluvčím, řekl: „Co se nás ptáš a o čem se chceš od nás poučit? Jsme odhodláni spíše zemřít než překročit božské zákony otců." Druhý pak v poslední chvíli řekl: „Ničemo, bereš nám přítomný život, ale král všehomíra vzkřísí nás k věčnému životu, protože umíráme za jeho zákony." Po něm byl týrán třetí. Když ho požádali, hned vyplázl jazyk, který mu chtěli uříznout, nebojácně vztáhl ruce na oheň a neohroženě řekl: „Dostal jsem je z nebe, ale kvůli Božím zákonům se o ně nestarám a doufám, že je znovu od něho obdržím." Sám král a jeho družina žasli nad duševní silou jinocha, který se vůbec nestaral o bolesti. Když zemřel, dali se do stejného mučení a týrání čtvrtého, který krátce před smrtí řekl: „Je dobré být poslán na smrt od lidí, když můžeme doufat od Boha, že znovu budeme od něho vzkříšeni. Pro tebe však vzkříšení k životu nebude!"

2.ČTENÍ - 2 Sol 2, 16 - 3,5

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Soluňanům.

Bratři! Náš Pán Ježíš Kristus i Bůh, náš Otec, který nás miloval a ve své dobrotě nám dal nepomíjející útěchu a radostnou naději - on sám ať vás potěší a utvrdí v každém dobrém činu i slovu. Bratři, modlete se za nás, aby se Boží slovo dále šířilo a bylo přijímáno s úctou, jak je tomu i u vás, a abychom byli osvobozeni od lidí zvrácených a zlých, neboť věřit není dáno všem. Ale Pán je věrný: on vás bude sílit a chránit od zlého. Spoléháme na vás, že s pomocí Páně děláte a budete dělat, co vám nařizujeme. A Pán ať řídí vaše srdce k Boží lásce a k tomu, abyste byli trpěliví tak, jako byl Kristus.

EVANGELIUM - Lk 20, 27-38

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

K Ježíšovi přistoupilo několik saduceů, kteří tvrdí, že není vzkříšení, a otázali se ho: „Mistře, Mojžíš pro nás ustanovil: 'Zemře-li někomu bratr, který měl manželku, ale byl bezdětný, ať si tu manželku vezme jeho bratr a zplodí svému bratru potomka.' Bylo tedy sedm bratrů. První se oženil a zemřel bezdětný. Ženu si vzal druhý a třetí a stejně tak všech sedm, nezanechali však děti a zemřeli. Nakonec zemřela i ta žena. Kterému z nich bude tedy ta žena náležet při vzkříšení? Vždyť ji mělo za manželku všech sedm!" Ježíš jim řekl: „Lidé tohoto světa se žení a vdávají. Ale ti, kdo budou uznáni za hodné dosáhnout onoho světa a vzkříšení z mrtvých, nebudou se ženit ani vdávat. Už přece nemohou zemřít, jsou totiž rovní andělům a jsou syny Božími, neboť mají účast na vzkříšení. A že mrtví budou vzkříšeni, to naznačil i Mojžíš ve vyprávění o hořícím keři, když nazývá Pána 'Bohem Abrahámovým, Bohem Izákovým a Bohem Jakubovým'. On přece není Bohem mrtvých, ale živých, neboť všichni žijí pro něho."

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 30. září 2013

Politické události

Do Sněmovny kandiduje řada nových uskupení, někteří zkušení politici budou naopak chybět

Předčasné volby do Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR se uskuteční 25. a 26. října. Do 17. září musely všechny politické subjekty odevzdat kandidátní listiny. Celkem se bude o hlasy voličů ucházet 5 923 kandidátů z 24 stran a hnutí. Podle posledního volebního modelu CVVM vedou sociální demokraté (30,5 %) před komunisty (19,5 %). Podobně jako ve volbách v roce 2010 uspěly strany TOP 09 a Věci veřejné, má i letos podle průzkumů šanci několik nových uskupení. Někteří ostřílení politici naopak budou z různých důvodů chybět.

Z nových subjektů jsou nejvýraznější hnutí ANO podnikatele Andreje Babiše a Úsvit přímé demokracie, jehož předsedou je senátor Tomio Okamura. Dále pak SPOZ, zastupované Zdeňkem Štenglem, a Hlavu vzhůru! Předsedkyně Jany Bobošíkové.

V popředí řady nováčků stojí hnutí ANO podnikatele Andreje Babiše, majitele koncernu Agrofert a vydavatelství Mafra. V kampani sází na známé tváře, jako jsou herec Martin Stropnický nebo bývalý novinář Martin Komárek. Nejoptimističtější výsledek CVVM přiřkl hnutí ANO třetí příčku se 14 % hlasů.

Přes hranici postupu do Sněmovny míří také Strana práv občanů – zemanovci (SPOZ), která je šestá s 5,5%. Momentálně se ovšem potýká s problémy ve vedení. Kvůli vyškrtnutí z čela pražské kandidátky se výrazná postava zemanovců Miroslav Šlouf ostře postavil proti vedení strany i samotnému čestnému předsedovi, prezidentu Miloši Zemanovi. Za SPOZ kandiduje hned pět ministrů z vlády v demisi premiéra Jiřího Rusnoka.Volebním lídrem ve Zlínském kraji je pak kancléř prezidenta republikyVratislav Mynář.

Své volební lídry představily i strany zastoupené v předchozí Sněmovně. ODS, která je pátá se 7 %, povede do voleb místopředsedkyně strany Miroslava Němcová. Kandidovat bude v Praze, stejně jako předseda TOP 09 Karel Schwarzenberg.TOP 09 je v modelu čtvrtá s 12,5 %. Naopak předseda ČSSD Bohuslav Sobotka kandiduje v Jihomoravském kraji, a to společně s místopředsedou strany Michalem Haškem a předsedou poslaneckého klubu Jeronýmem Tejcem. Předseda KSČM Vojtěch Filip je lídrem v kraji Jihočeském.

O návrat do poslaneckých lavic se pokusí lidovci (KDU-ČSL) vedení Pavlem Bělobrádkem, jenž kandiduje v Královéhradeckém kraji, a Strana zelených v čele s Ondřejem Liškou, lídrem pražské kandidátky. Naopak voleb se nezúčastní Věci veřejné. Předseda jejich strany Vít Bárta však bude usilovat o zvolení v Plzeňském kraji za hnutí Úsvit přímé demokracie. Bez svého předsedy se voleb naopak zúčastní LEV 21. Jiří Paroubek, někdejší premiér za ČSSD se domnívá, že říjnové volby situaci v zemi nevyřeší. „Politika není totiž jen o vytváření parlamentních většin, ale mimo jiné také o schopnosti vládnout," uvedl na webu strany.

Na kandidátkách bude chybět i další expremiér, Petr Nečas z ODS. Jeho dlouhou politickou kariéru ukončila aféra se zneužitím zpravodajských služeb ředitelkou jeho kanceláře a dnes už i manželkou Janou Nečasovou (Nagyovou).

Logo Zdravá potravina čte etikety za zákazníky

Agrární komora ČR podpořila nový projekt občanského sdružení Zdravá potravina. Jeho zakladatel Rudolf Náprstek představil 19. září na společné tiskové konferenci Agrární komory ČR a svého sdružení nový web a nové logo této neziskové organizace. Cílem loga je jednoduše informovat zákazníky o tom, jaký produkt si kupují.

Logo Zdravá potravina, které tvoří zelené jablko s bílým názvem projektu uprostřed, totiž díky unikátnímu bodovému systému, založenému na osmi kritériích (obal, kompletnost informací na obalu, přidané látky, výživové hodnoty atd.), dokáže získat pouze kvalitní potravina. Systém funguje tak, že web www.zdravapotravina.cz obsahuje databázi 12 000 potravin, přičemž každá je bodově ohodnocena na základě již zmíněných kritérií. Pokud potravina získá 20 bodů, může být označena novým logem. Pokud 20 bodů nezíská, logo jí nenáleží, ale zákazník si stále může ověřit, proč bodově zaostává, či si ji porovnat s jiným produktem.

Zároveň se spuštěním nového webu se aktualizovala i mobilní aplikace Nutriatlas, která má nový design a nové funkce. Nutriatlas je v podstatě shrnutím celého webu do jedné mobilní aplikace. Uživatel si tak může informace o produktu najít pohodlně ve svém mobilu, případně si nově může oskenovat čárový kód potraviny a aplikace mu okamžitě udá její bodovou hodnotu a veškeré informace o složení.

Partnerem Zdravé potraviny je Aliance výživových poradců ČR, jejímž předsedou je vystudovaný chemik Ivan Mach. Jejich společným cílem je zdravý jídelníček obyvatel a edukace v této sféře. Chtějí zákazníky naučit porozumět datům, která jim prostřednictvím Zdravé potraviny nabízejí, a pracovat s nimi. Jedním z dalších návrhů, které by Mach rád prosadil, jsou informace o výživových hodnotách hotových jídel např. v restauracích a fast-foodech, podobně jako je tomu v New Yorku.

Prezident Miloš Zeman v Bruselu

Prezident Miloš Zeman navštívil 18. a 19. září Brusel, kde se sešel kromě jiných se šéfem Evropské komise José Barrosem. „Mohli jsme navázat i na tradici vztyčení evropské vlajky na Pražském hradě," poukázal Zeman podle ČTK na jejich předchozí setkání. Tento pozitivní přístup k EU se u evropských institucí setkává s velkým ohlasem, a to zejména vzhledem k postojům bývalého prezidenta Václava Klause. Ten svůj euroskepticismus neskrýval ani na půdě Evropského parlamentu. Svůj postoj k EU podtrhl prezident v rozhovoru pro Financial Times: „To je rozdíl mezi Václavem Klausem a mnou a Cameronem a mnou. My s EU nespolupracujeme, my EU

jsme." Na otázku FT ohledně politického boje v ČR Zeman zopakoval, že po volbách nepodpoří vládní koalici složenou ze stran z různých konců politického spektra. Sám se označil za nadstranického prezidenta, který nezasahuje do vnitřních záležitostí politických stran. „Jsem jen čestný předseda Strany práv občanů," dodal.

Merkelová drtivě uspěla ve volbách, Němci stále věří v EU

Angela Merkelová dovedla ve volbách do německého Bundestagu svou unii CDU/CSU k drtivému vítězství. Výsledek 41,6 % přinesl konzervativcům 311 z celkových 630 poslaneckých mandátů, a jen o pět křesel jim tak unikla vidina absolutní většiny. Překvapením je propad koaliční FDP, která zůstala pod 5% hranicí pro vstup do Spolkového sněmu. Merkelová proto bude muset hledat nového koaličního partnera. Tím se pravděpodobně stanou sociální demokraté (25,7 % hlasů). S dalším v pořadí, ultralevicovou Linke (8,6 %), odmítají všechny ostatní strany spolupracovat a ekologicky zaměření Grüne (8,4 %) s Merkelovou příliš dobře nevycházejí.

Pravděpodobně tak nastane něco, co je v českém prostředí momentálně téměř nemyslitelné. Konzervativní pravicová strana se raději než do spolupráce se zelenými pustí do velké koalice. Podle průzkumů ARD je ovšem takový scénář schůdnější i pro samotné voliče. Zatímco 57 % Němců se domnívá, že bude koalice CDU/CSU a SPD pro jejich zemi prospěšná, u spolupráce CDU/CSU a Grüne je to pouze 27 % lidí.

Politika Německa přímo ovlivňuje i Českou republiku, a to kvůli úzké hospodářské provázanosti. Stabilní německá ekonomika zpravidla přináší dobré výsledky i v Česku, celý region navíc ovlivňuje svým rozhodováním na poli EU. „Pokud se Merkelové podaří vyřešit problémy eurozóny, čeští exportéři začnou relativně brzo znovu více investovat a nabírat pracovníky. To by mohlo zvrátit negativní trendy na českém pracovním trhu," uvedl pro Českou televizi Jan Bureš, hlavní ekonom Era poštovní spořitelny.

Víru v eurozónu navíc kromě politiků CDU/CSU prokázali i samotní voliči. Strana Alternativa pro Německo (AfD), jejímž hlavním programem bylo razantní odmítání evropské integrace, totiž ve volbách pohořela. Přes optimistické prognózy získala pouze 4,7 %. „Volby ukázaly, že Německo nemá alternativu. Tím nemá alternativu ani EU ani Česká republika," poznamenal podle Ladislava Jakla exprezident-euroskeptik Václav Klaus.

Ze Slovenska

Na Slovensku začala účtenková loterie, má podpořit výběr daní

Slovenská vláda spustila 16. září v Evropě téměř ojedinělý projekt účtenkové loterie. Bločky z jakéhokoliv nákupu mohou Slováci přihlásit do slosování, a to přes internet, mobil nebo terminály TIPOS (obdoba Sazky). První výherce bude vylosován 30. září, čeká na něj hlavní cena ve výši 10 tisíc eur. Loterie má veřejnost naučit vyžadovat při nákupech účtenky a také vyvolat diskusi o neplacení daní některými nepoctivými obchodníky. Podle slovenské vlády takto ročně přijde státní pokladna o 150 milionů eur. Výhody účtenkové loterie už rozpoznalo více vlád, losuje se kromě Slovenska i na Maltě či Tchajwanu. K jejímu zavedení se přiklání i tuzemská ČSSD.

Ekonomika

NWR hodlá uzavřít Důl Paskov na Frýdecko-Místecku

Společnost New World Resources zveřejnila 17. září své rozhodnutí o uzavření dolu Paskov k 31. prosinci 2014. NWR provozuje důl prostřednictvím dceřiné firmy OKD. Ta později navrhla, že by provoz dolu mohl pokračovat až do roku 2018 za finanční podpory státu. Vláda v demisi premiéra Rusnoka to však odmítla.

Důl je dlouhodobě ztrátový a ročně se na jeho provozu prodělá 1 až 1,5 miliardy korun. Na jeho chodu se nyní podílí přibližně 3000 lidí, z nichž většina jsou zaměstnanci OKD. Předpokládá se, že po uzavření dolu přijde o zaměstnání minimálně 1200 lidí. Zástupci společnosti tvrdí, že až sedm set zaměstnanců by mohlo začít pracovat v jiných dolech OKD v Moravskoslezském kraji. Dalších několik set pracovníků by mohlo nalézt uplatnění při útlumu těžby v Dole Paskov. V době, kdy představenstvo OKD jednalo v sídle NWR v Amsterdamu, se v Ostravě uskutečnila demonstrace. Před budovou OKD se sešlo přes 2500 horníků, kteří se dožadovali vysvětlení nastalé situace. Několik desítek z nich dokonce násilím vniklo do bývalého sídla společnosti a na místě musela zasahovat policie.

Kurzovní lístek 30. 9. 2013 (střed)

EUR, 1 .....25.735
Kanada, 1 .....18.496
USA, 1 .....19.054

Kultura

Palác Lucerna hostil jubilejní ročník biojarmarku

Dvoudenní festival představil 20. a 21. září v Praze přes 41 prodejců, z nichž většina se zabývá výrobou a zpracováním biopotravin, zbytek pak například biokosmetikou nebo biotextilem.

Širší rozměr, pokud jde o programovou skladbu, dodal 20. ročníku biojarmarku maratón debat s hlavními aktéry oboru, provázený filmy z vývoje českého ekozemědělství, ale i tři módní přehlídky stále žádanějšího biotextilu. Stabilní, každoroční částí festivalu byly stejně jako v předchozích letech četné ochutnávky, prezentace či akce pro děti. Bioprodukty na svá menu zařadil i samotný Palác Lucerna nebo restaurace Monarchie.

Samozřejmostí byla i účast předních osobností ekozemědělské scény, mezi nimi například Karla Merhauta (hlavní postava organizačního týmu Ligy ekologických alternativ a agentury Biocit, které biojarmark pořádají), Dagmar Havlové (majitelka Paláce Lucerna a biofarmy Košík, švagrová bývalého prezidenta Václava Havla) nebo Tomáše Zídka (člen správní rady Kontroly ekologického zemědělství).

Osmé vinobraní na Pražském hradě

Na Pražském hradě se o víkendu 14. a15. září uskutečnil už osmý ročník vinobraní. V prostorách Královských zahrad a v produkční zahradě Pražského hradu se za počasí ne moc příjemného rozložily desítky stánků, které nabízely nejen výběr vína, burčák z Anchlebova a hroznové šťávy, ale i produkty z farmářských trhů, hroznové víno,

sýry, olivy, pečivo a trdelníky. Na akci se přišly opět podivat stovky lidí všech věkových skupin, vstupné letos žádné nebylo. Pražský hrad své návštěvníky pobavil také tóny tradiční české muziky, cimbálu a divadelním představením. K vidění byla i fireshow, která sice moc nezahřála, ale rozhodně zanechala dojem. Překvapením a další zajímavostí k vidění byla přehlídka divokého ptactva a k ní patřící přednáška pro děti o tom, jak zvířata žijí a jak přečkávají zimu.

Sport

Stručně ze sportu

* Čeští fotbalisté ztratili reálnou naději na postup na mistrovství světa. V prvním zápase Česko prohrálo s Arménií 1:2 a taktéž v druhém zápase prohrálo s Itálií 1:2.
* Ondřej Synek zvítězil na MS v jihokorejském Čchungdžu, a stal se tak podruhé v kariéře nejlepším skifařem planety. Poprvé se mu to povedlo v roce 2010 na Novém Zélandu. Vloni na olympiádě byl stříbrný a letos na přehradě Tangeum už nenechal nic náhodě a pro zlato si dojel stylem start-cíl.
* Na pražském světovém šampionátu se stal nejlepším kajakářem Vavřinec Hradilek před Jiřím Prskavcem.
* Na posledním grandslamovém turnaji roku, US Open, se českým tenistům a tenistkám podařilo vyhrát hned v několika kategoriích. V mužském deblu zvítězil Radek Štěpánek po boku indického hráče Leandera Paese. V ženské čtyřhře uspěly Andrea Hlaváčková a Lucie Hradecká, ve smíšené pak Hlaváčková s Bělorusem Maxem Mirným.

VOLBY DO POSLANECKÉ SNĚMOVNY PRALAMENTU ČESKÉ REPUBLIKY

na Generálním konzulátu v Chicagu

budou ve čtvrtek 24. října a v pátek 25. října 2013 vždy od 14 do 21 hodin

Vážení občané České republiky,

Blíží se konání předčasných voleb do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky. Hlasování na generálním konzulátu v Chicagu se bude konat ve dvou dnech, kterými jsou **čtvrtek 24. října 2013 a pátek 25. října vždy od 14 do 21 hodin.** Volební místnost se bude nacházet v budově konzulátu na adrese **205 N Michigan Avenue, Suite 1680, Chicago, IL 60601.**

Rádi bychom Vám připomněli, že k tomu, aby se čeští občané mohli zúčastnit voleb na Generálním konzulátu ČR v Chicagu, mohou zvolit jednu z následujících možností:

1. Při **dlouhodobém pobytu** v některém ze států USA, které spadají do jurisdikce GK Chicago, lze **požádat o zápis do zvláštního seznamu voličů** vedeného na generálním konzulátu. (Skončilo 14.září 2013.) Pokud jste se zapsali do zvláštního seznamu voličů vedeném na generálním konzulátu v Chicagu při předchozích volbách, nemusíte se zapisovat znovu, již jste ve zvláštním seznamu voličů vedeni.

2. V případě **krátkodobého pobytu** v zahraničí je vhodnější volit na **voličský průkaz**. Voličský průkaz má jednorázový charakter a vydá Vám ho obecní úřad v místě Vašeho trvalého pobytu v ČR, v jehož stálém seznamu voličů jste zapsáni.

Upozorňujeme, že na úřadech vedených honorárními konzuly volit nelze. Voličem je státní občan České republiky, který alespoň druhý den voleb dosáhl věku nejméně 18 let. **Voliči v zahraničí volí kandidáty ze Středočeského kraje,** který byl dne 30. srpna 2013 určen losem Státní volební komisí jako volební kraj, pod který jsou podřazeny všechny zvláštní volební okrsky.

Nezapomeňte, že při vlastním hlasování se volič musí prokázat platným pasem nebo občanským průkazem České republiky!

Podrobné informace o volbách naleznete na našich webových stránkách (ww.mzv.cz/chicago).

S pozdravem,

Generální konzulát ČR v Chicagu

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Zemřel představitel slovenské podzemní církve MUDr. Silvester Krčméry

Ve věku 89 let zemřel 10. září 2013 v Bratislavě MUDr. Silvester Krčméry, jedna z předních osobností slovenské podzemní církve, zakladatel evangelizačních kroužků a sekulárního institutu *Spoločenstvo Fatima*. - Čestný předseda *Fóra křesťanských institucí* se narodil 5. srpna 1924 v Trnavě. Dětství prožil v Bánské Bystrici, kde se věnoval skautingu. Roku 1943 se seznámil s prof. Stjepanom Tomislavom Kolakovičom, který jej ovlivnil svými postoji ohledně významu laiků a malých společenství v církvi. Krčméry vystudoval na lékařské fakultě v Bratislavě, pokračoval v Paříži a v Praze, kde roku 1948 promoval. Od roku 1949 působil jako dermatovenerolog v Košicích. Organizoval evangelizaci studentů v Praze a dělníků v českém pohraničí. Pro tuto aktivitu jej policie zatkla. Tři roky byl Silvester Krčméry ve vyšetřovací vazbě a 24. června 1954 byl odsouzen pro vlastizradu na 14 let vězení. Ze soudního stání se dochovala jeho slova: „*Vy máte v rukách moc, ale my máme pravdu*". Následující léta prožil Krčméry ve věznicích v Bánské Bystrici, Mírově, Ostrově nad Ohří, jakož i v pracovních táborech. Po propuštění v roce 1964 působil dvacet let jako lékař-radiodiagnostik v Bratislavě. Spolu s Vladimírem Juklem se angažoval v křesťanské formaci vysokoškoláků a později i učňů, dále i narkomanů, alkoholiků a vězňů. Roku 1974 založil s Juklem a dalšími Sekulární institut Fatima. Ve společenství Fatima se Krčméry podílel na vydávání samizdatové literatury a organizování evangelizačních společenství, tzv. kroužků. Na každé bratislavské fakultě byl vytvořen kroužek tajné církve, studenti byli školeni k samostatnému zakládání těchto kroužků. Koncem 70. let existovala tajná církev jako organizovaná síť po celém Slovensku. „*Nedemonstrovali jsme zjevně opoziční myšlení, spíše jsme nenápadně ovlivňovali myšlení lidí ve smyslu křesťanství,*" napsal později o této činnosti Vladimír Jukl. V osmdesátých letech minulého století rozvíjel Krčméry s Juklem činnost *Laického apoštolského hnutí*. To se stalo základem pro pozdější *Hnutí křesťanských rodin* na Slovensku, *Hnutí křesťanských společenství mládeže* (Současné Sdružení křesťanských společenství mládeže) a *eRko – Hnutí křesťanských společenství dětí*. Silvester Krčméry byl blízký přítel papeže Jana Pavla II., od něhož také obdržel roku 1991 Řád sv. Sylvestra. Roku 1998 dostal Krčméry čestný doktorát na Trnavské univerzitě, o dva roky později získal Cenu Jána Langoša. Prvního ledna 2013 obdržel nejvyšší slovenské státní vyznamenání Řád Ludovíta Štúra I. třídy za mimořádné celoživotní úsilí při obraně demokracie, lidských práv a náboženských svobod. Je autorem publikací *To nás zachránilo* s podtitulem *Brainwashing – vymývanie mozgu*, k níž papež Jan Pavel II. vlastní rukou napsal: „*MUDr. Silvestrovi Krčmérymu, který vydal svědectví církvi, s požehnáním Jan Pavel II.*" Dalším titulem je kniha *Vo väzniciach a táboroch*. Veřejnost se minulý rok seznámila i s publikací dosud nevydaných osobních vzpomínek na Silvestra Krčméryho. Poslední dny života byl Krčméry hospitalizovaný v nemocnici v Bratislavě, kde také 10. září 2013, v předvečer 10. výročí návštěvy Jana Pavla II. na Slovensku, zemřel. Poslední rozloučení s ním bylo 17. září 2013 v jezuitském kostele Proměnění Páně v Bratislavě.

Katechismus katolické církve pro tablety a smartphony

Ve čtvrtek 19. září 2013 byla na tiskové konferenci Svatého stolce v aule Jana Pavla II. prezentována mj. další událost Roku víry: *Den katechetů*, který se uskutečnil poslední týden v září v Římě. Během tiskové konference také Mons. Rino Fisichella, předseda Papežské rady pro Novou evangelizaci, představil aplikaci Katechismu katolické církve pro tablety a smartphony, která může velmi pomoci nejen katechetům. Tato novinka umožňuje mít Katechismus katolické církve s jeho Kompendiem vždy po ruce a usnadňuje práci s textem, zejména pak s biblickými, referenčními a jinými odkazy. Je neocenitelná také při hledání názvů a pojmů. Arcibiskup Fisichella dnes zdůraznil i skutečnost, že v současné době působí na celém světě více než 3 miliony katechetů. (Amerika - 1.800.000, Evropa - 554.000, Afrika - 400.000, Asie – 303.000 a Oceánie – 16.000). Ti všichni ale potřebují permanentní odbornou formaci a právě tato aplikace může být v tomto ohledu velmi nápomocna. Arcibiskup také vyzdvihl fakt, že katechetické službě se ve světě věnují většinou ženy, bez jejichž obětavé práce by církev byla nucena práci v mnoha farnostech výrazně omezit.

Změny ve vedení Římské kurie

Papež František jmenoval v sobotu 21. září 2013 nového prefekta Kongregace pro klérus, Apoštolského penitenciáře a generálního sekretáře Biskupské synody. Papež přijal zřeknutí se úřadu Apoštolského penitenciáře, které mu předložil kardinál Manuel Monteiro de Castro z důvodu dosažení vysokého věku. Na jeho místo nastupuje kardinál Mauro Piacenza, dosavadní prefekt Kongregace pro klérus. Svatý otec dále jmenoval prefektem zmíněné Kongregace pro klérus Mons. Beniamina Stellu, dosavadního předsedu Papežské diplomatické akademie. Generálním sekretářem Biskupské synody byl jmenován Mons. Lorenzo Baldisseri, dosavadní sekretář Kongregace pro biskupy.

Kardinál **Mauro Piacenza** (narozen 15. září 1944 v Janově) působil v minulosti ve farní i univerzitní pastoraci, vyučoval též kanonické právo, dogmatickou teologii, současnou kulturu a dějiny ateizmu. Ve Vatikánu zastával funkci předsedy Papežské komise pro archeologii a Papežské komise pro kulturní dědictví církve. Od roku 1990 působil na Kongregaci pro klérus, od roku 2007 ve funkci prefekta.

Arcibiskup **Beniamino Stella** (nar. 18. srpna 1941 v Pieve di Soligo v Severní Itálii – Benátsku) působil v diplomatických službách na Maltě, v Africe a Střední Americe. Roku 2007 byl jmenován prezidentem Papežské diplomatické akademie, instituce určené ke vzdělávání diplomatů.

Arcibiskup **Lorenzo Baldisseri** (nar. 29. září 1940 v Pise, Itálie) působil též v diplomatických službách v Jižní a Střední Americe, v Indii a Nepálu. Zastával též funkci nuncia na Haiti v době tamější občanské války. Roku 2012 se stal sekretářem Kongregace pro biskupy. Jako sekretář kardinálského sboru se účastnil konkláve v roce 2013.

Apoštolská penitenciárie je nejstarší ze tří tribunálů Římské kurie. Do její kompetence spadají záležitosti vztahující se na tzv. *forum internum*, tedy na oblast svědomí. Jako příklady kompetence Apoštolské penitenciárie je možno uvést snímání exkomunikace *latae sententiae* vyhrazená Svatému stolci, dispenze vyhrazené Svatému stolci nebo udělování odpustků.

Biskupská synoda je shromáždění biskupů z celého světa, kteří se schází ve stanovené doby, aby projednávali důležité otázky víry a mravů. Poslední shromáždění se týkala Blízkého východu (2010) a nové evangelizace (2012).

Podle zpráv České biskupské konference

Eucharistický zázrak v Buenos Aires
Hostie se proměňuje v krvácející tkáň

Existuje „zázračné znamení", které zůstalo doposud v tajnosti a které se týká osobních dějin současného papeže Františka. Událo se během biskupské služby kardinála Bergoglia, a sice ve farním chrámě svaté Panny Marie, ve středu města Buenos Aires mezi čtvrtí Al-magro a Caballito. Z rozhodnutí příslušného faráře a na přání věřících se mlčením zabránilo poplašnému povyku sdělovacích prostředků. Ale přesto se „zpráva" nyní šíří. Mlčení jako první prolomil na internetu před krátkou dobou bratr M. Piotrowski SChr pod heslem „Love one another" (Každý miluj bližního). Přinášíme zde krátký souhrn toho, co napsal:

Bylo to 18. srpna 1996 v 19 hodin. Po večerní mši svaté otec Alejandro Pezet viděl přicházet jednoho věřícího, který našel Hostii (zřejmě zneuctěnou) v jednom koutě kostela. Kněz se zachoval podle předpisu a zvyku: položil „částečku" do nádobky s vodou a uložil vše do svatostánku. Přesto však, několik dní potom, 26. srpna, s úžasem zjistil, že Hostie, místo aby se ve vodě rozpustila, se proměnila v zakrvavenou tkáň. Farář tedy, podle kronikového záznamu Piotrowského, uvědomil tehdy světícího biskupa Bergoglia i kardinála Antonia Quarracina, sídelního ordináře v Buenos Aires. Dostal od něho pokyn vyfotografovat, co se událo, a uložit vše ve svatostánku.

Srdeční sval

Zanedlouho se prelát Bergoglio stal arcibiskupen v Buenos Aires. Když viděl, že částečka Hostie zůstala ve vodě neporušená a nerozpustila se, rozhodl se dát provést analýzu této tajemné částečky. To se stalo dne 5. října 1999. Přítomni byli zástupci biskupa a Dr. Castanon, který vyňal vzorek kousku masa a poslal jej do americké laboratoře, která nevěděla o jeho původu. Tam (v USA) Dr. Frederic Zugiba, kardiolog a soudní znalec, zjistil, že se jedná o lidskou tkáň.

Eucharistický zázrak z roku 1996

Podle toho, co píše Piotrowski, výsledek rozboru byl překvapující: „Analyzovaný vzorek je část srdečního svalu, odebraná ze stěny levé srdeční komory v blízkosti chlopní. Tento sval zodpovídá za kontrakce (smršťování) srdce. Je třeba mít na paměti, že levá srdeční komora čerpá krev všem lidským údům. Zkoumaná srdeční komora je ve stavu zánětlivém a obsahuje vysoký počet bílých krvinek. To znamená, že srdce bylo živoucí v okamžiku odebírání vzorku, kdežto bílé krvinky umírají vně živého organismu. Ba co víc, tyto bílé krvinky pronikly do tkáně, což ukazuje, že srdce zažilo těžké napětí, stres, jako by jeho nositel, pacient, byl terčem, zasaženým těžkými údery." Svědky této analýzy byli dva Australané, novinář Mike Willesee a advokát Ron Tesoriero, kteří položili otázku, jak dlouho by se mohly udržet naživu bílé krvinky, kdyby náležely kousku lidského masa uchovaného pod vodou. Odpověď zněla: „Pár minut." Když se Dr. Zugiba dozvěděl od oněch dvou Australanů, že zkoumaná hmota byla uchovávána jeden měsíc pod vodou a tři roky ve vodě destilované, byl ohromen. Ještě více se podivil, když se od doktora Castanona dozvěděl, že ten kousek lidského srdce byl původně Hostií, čili částečkou posvěceného chleba. Poděšení se tázali, jak bylo možné, že úlomek Hostie se stal kouskem lidského srdce. A ještě více, jak takový předmět nálezu, pocházející z roku 1996, zřejmě z člověka právě zemřelého, zůstal živý ještě o tři roky později.

Piotrowski v článku pokračuje vyprávěním o povyku, jaký tato zpráva vyvolala v Austrálii, kde dva zmínění Australané začali šířit a vysvětlovat celou událost.

Tento článek začal v minulých dnech obíhat ve sdělovacích sítích, v překladu, i v katolických médiích a vyvolává hluboký dojem. Proto jsem si i já vše ověřil na místě, přímo v Buenos Aires, a objevil jsem, že historie budí ještě větší rozruch, i když s několika rozličnostmi v podrobnostech.

Ve skutečnosti „znamení" je mnohem více než jedno, a začala v květnu 1992. Ve stejném měsíci a roce byl Jorge Bergoglio jmenován světícím biskupem v Buenos Aires. 1. května toho roku našli dva úlomky Hostie na korporále ve svatostánku. Na pokyn faráře je dali do nádobky s vodou a uložili ve svatostánku.

Dny plynuly, ale částečky se ve vodě nerozpouštěly. V pátek 8. května zpozorovali, že dvě částečky Hostie nabývají odstín červené barvy krve. V neděli 10. května při večerních mších svatých zpozorovali kapky krve na pateně, na kterou pokládají proměněnou Hostii. V neděli 24. července 1994 když kněz sloužící eucharistickou oběť vysunoval kalich uchovaný ve svatostánku, zpozoroval, že stékala kapka krve po vnitřní stěně svatostánku.

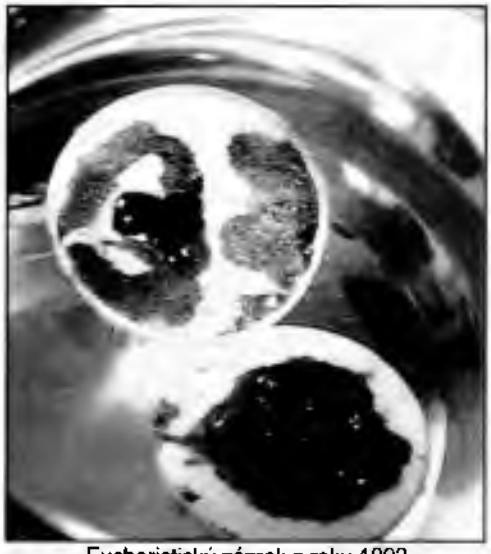
Po těchto „znameních" došlo k srpnovým událostem v roce 1996, o nichž jsme již mluvili. Ale jak jsme si ověřili, nezačínají 18., nýbrž 15. srpna, na svátek Nanebevzetí Panny Marie. Když si potom uvědomili neslýchanou metamorfózu, proměnu částečky Hostie, uvědomili přímo arcibiskupa Quarracina. Byl

to on, jenž doporučil nejvyšší mlčenlivost a ohleduplnost, vydal směrnice pro uchování úlomků částečky Hostie a nařídil sepsat záznam události, pořídit fotografie všeho a vykonat hlubší výzkumná studia. Všechno pak poslali do Říma.

Jaká zkoumání byla provedena? V roce 1992 analýzu krve provedla místní lékařka s farnicemi a jinými hematology. Bylo zjištěno, že se jedná o krev lidskou. V roce 1999 - na základě údajů mnou ověřených - arcibiskup Bergoglio, který se případem začal zabývat teprve v červnu 1997, jakmile se stal arcibiskupem koadjutorem arcidiecéze, svolil provést hlubší analýzu v USA v obou případech, a to jak toho z roku 1992, tak toho z roku 1996. Vše se odehrálo v roce 2000. Analytická vyšetřování byla provedena v Kalifornii postupem uplatněným ve vyšetřováních vedených FBI.

Další zajímavost se týká vzorku z roku 1992, který obsahoval dokonce útržky lidské kůže. Následně byl vykonán rozbor v laboratoři v New Yorku s úžas budícím výsledkem, známým z rozboru vzorku z roku 1996.

Je zřejmé, že každý eucharistický zázrak (a událo se jich během staletí mnoho) je pro katolíky znamením velkého zázraku, který se děje každý den ve všech katolických chrámech: totiž proměnění chleba a vína v Kristovo Tělo a Krev.

Eucharistický zázrak z roku 1992

Nezničitelně vtisknuta stopa

Nyní se už začínají zvedat hlasy některých, které obviňují (na základě nepřesných informací) biskupa Bergoglia z toho, že „snižoval význam tohoto případu" a že se neoháněl vytrubováním zázraku.

Je naopak jasné, že on ukázal a dosvědčil už při této příležitosti své drahocenné vlastnosti a hodnoty jako pastýř duší. Především to byl arcibiskup Quarracino, který spravoval celou záležitost v prvních letech a doporučoval opatrnost a rozvážnost. Bergoglio pak zachovával směrnice připravené bývalým Svatým oficiem a obsažené v dokumentu „Rozlišování mezi objeveními a zjeveními" z roku 1978. Nařídil pak všechny vědecké rozbory, aby se pochopilo, co se vlastně událo a – popřávaje sluchu vůli farnosti tam, kde se události přihodily, žít bez divadelního povyku právě ony tajeme skutečnosti - pomáhal společenstvu pochopit je v rámci víry Církve a sytit je eucharistickou zbožností.

On sám tam chodil několikrát za rok vykonat svatou hodinu eucharistického klanění. Ta se postupně stala trvalou adorací a nyní už zasahuje stále více rostouci počet farníků.

„Stopa" je znamením, že „Kdosi" tudy prošel. A přáním kardinála Bergoglia bylo, aby všichni, kteří se přicházívali klanět Pánu tam Přítomnému, si uvědomili, že On se přibližuje ke každému, že vstupuje do života každého jednotlivce a že zanechává ve všech svou „stopu". Potom kardinál vyzýval, aby nepřeměňovali onu adoraci v nějaký obřad, ale aby se dojímali a žasli nad Ježíšem a žádali Jej, aby zanechal svou nevyhladitelnou „stopu" v jejich vlastních srdcích.

Antonio Socci
Z „Libero", Řím, 27. června 2013
Překlad podle Světla

Česká misie v Chicagu připravuje v předvánočním čase

VÝSTAVU BETLÉMŮ

Uskuteční se ve dnech 7. - 22. prosince 2013 v Klubu České misie

Můžete přinést na výstavu svůj rodinný Betlém nebo si můžete vyrobit Betlém nový. Přihlaste se v České misii a nabídneme Vám z více než třiceti druhů vystřihovacích Betlémů větších i menších, které si sami můžete zhotovit. Proběhne soutěž o nejlepší Betlém. Po skončení výstavy si každý svůj Betlém odnese, aby jej měl na Vánoce doma.

Bližší informace: Mons. Dušan Hladík 708 - 255 5117

Svatý Hostýn vítěznou horou křesťanů

Jaroslav kde světa rek porazil Tatarů vztek

Pozornému poutníkovi neujde hlavní motiv svatohoslýnského mariánského obrazu, kdy Panna Maria s Ježíškem v náručí, stojíc na půlměsíci - symbolu pohanství - sesílá blesky kamsi dolů. Víme, že na pohanské tatarské vojsko. Obraz v průčelí baziliky i milostná soška Hostýnské Madony jednoznačně odkazují na záchranu Moravy před Tatary ve 13. století, jež se udala právě na přímluvu Bohorodičky. Střet s mongolským kmenem Tatarů na krutě trýzněné Moravě v roce 1241 nepředstavoval izolovaný konflikt, nýbrž byl součástí mohutné invaze asijských nájezdníků do Evropy. Křesťanské národy střední a východní Evropy musely jeden po druhém osvědčit v boji, že si svou křesťanskou vlast nedají vzít.

Historické prameny a literatura hovoří o šamanském kultu tehdejších Tatarů. Ikonografie někdy zobrazuje poražené Tatary 13. století se symbolem islámského půlměsíce, jehož se používá jako obecného symbolu protikřesťanského pohanství, zejména s odkazem na pozdější turecké nájezdníky. Ale tatarské hordy byly tenkrát ještě ctiteli přírodních božstev, přívrženci šamanismu a čarodějnictví. Až později se jejich potomci přiklonili k islámu.

Tatarský protivník byl krutý, lstivý a nelítostný. Kočovnickou říši založil počátkem 13. století Temudžin tím, že si silou podrobil nebo vyhladil celé kmeny a národy. Jeho panství se brzo rozkládalo od Koreje přes severní Čínu po Indii, Perský záliv, Kavkaz až k Sibiři. Temudžin na shromáždění vládnoucích knížat v roce 1206 dostal od šamana jméno Čingis-chán, jež znamená císař císařů a vladař vladařů. S udělením tohoto jména ho šaman vyzval k porobení celého světa. V roce 1235 se Čingischánovi potomci rozhodli podniknout nové výboje. Jeden z nich směřoval do východní Evropy. Válka proti Rusku začala fakticky již v roce 1223, kdy Čingischánův syn Oktaj poraził jihoruská knížata v bitvě nad řekou Kalkou

Obraz Panny Marie Svatohostýnské ze 17.století

u Azovského moře. Zahynulo šest knížat. Zajatí Rurikovci byli s neobyčejnou krutostí umačkáni pod deskami, na nichž Tataři hodovali. V roce 1237 táhlo jihoruskými stepmi na tu dobu neuvěřitelných 500 000 - 600 000 tatarských vojáků, jejichž šípy a kopí budou po tisících kosit evropské válečníky. Novodobým slovníkem bychom tehdejší hrozbu mohli označit za globální nebezpečí. Představovala totiž dynamický a nepřetržitý výboj do všech světových stran. Kdyby jej nezastavili spojení křesťané ve střední Evropě, pokračoval by dál, dokud by pohanské kopí s naraženou lebkou nebylo vetknuto v půdu Gibraltaru, do břehů Temže nebo třeba do ledu norského Osla.

Nevídanou rychlostí se Asiaté přehnali Ruskem, které jako první přineslo bolestnou oběť. V roce 1237 dobyl chán Batu město Rjazaň, kde všechno obyvatelstvo vyvraždil, včetně knížete Jurije, jeho rodiny, bojarů a duchovních. Při beznadějné obraně města Kolomna padl kníže Roman Igorovič s celou svou družinou. Byla poražena Moskva, v níž dobyvatelé zajali knížete Vladimíra II. V roce 1238 dobyli pohané město Vladimír na Klazmě. Manželka knížete Jurije s příbuznými, bojary a biskupem se uchýlili do chrámu, kde zahynuli v plamenech. Synové vladimirského knížete Jurije Vsevolod a Mstislav vešli do věčnosti během hrdinného boje proti přesile nepřátel. V roce 1240 byl obrácen v sutiny Kyjev. Veškerý porobený lid byl zmasakrován nebo zotročen. Svatá Rus vykrvácela po 17 letech tuhých bojů a až do roku 1480 úpěla pod mongolskou krutovládou.

Polsko, Slezsko ani Uhry nebyly schopny účinného odporu proti ohromné stepní říši, která předznamenala budoucí hubitelské mocnosti, jako byli např. muslimští Turci. V bitvě u Lehnice v roce 1241 padl slezský kníže Jindřich Pobožný spolu s vojenskými oddíly Moravanů, Slezanů, Rádu německých rytířů a templářského řádu, celkem v počtu 10 000 bojovníků. Osudová prohra mohla být odvrácena, neboť pouhý den pochodu dělil slezské bojovníky kříže od 46tisícového vojska českého krále Václava I. (vládl 1230-1253), který spěchal křesťanům na pomoc. Kočovníkům se dařily rychlé přesuny, což byla jejich výrazná strategická výhoda. Přemyslovský panovník částečně zastavil Mongoly v Kladsku. Jejich hlavní proud se obrátil na Moravu a odtud do Uher. Čechám se vyhnul.

V témže roce byl uherský král Béla IV. poražen na řece Slané. Jelikož tatarské oddíly pronikly do Lužice, očekával český král útok na severu země. Česká a německá vojska vyvíjela na zhoubce rostoucí tlak. Navíc byly české hranice dobře chráněny zásek y a horský terén neumožnil Mongolům vpád do země. Naproti tomu širé roviny Ruska a Polska nekladly jejich ničivé síle žádný odpor. Mongolské hordy smetly vše, co jim stálo v cestě.

Rytíř Jaroslav – kresba od Mikoláše Alše

Moravské markrabství bohužel nemělo takové štěstí jako Čechy. V květnu 1241 pronikli Tataři Opavskem a Moravskou branou u Hranic na Moravu. Na rychlých malých koních se rozjeli zemí. Rozsévali smrt ze svých natřikrát prohnutých luků, jejichž zvláštně naříznuté šípy vydávaly pověstný zpěv smrti. Vesnice i města se obracely v popel. Obyvatele zachránil před děsivou smrtí jen útěk. Král Václav spěchal s armádou na pomoc krvácející Moravě.

Rozhodující bitva mezi křesťany a Tatary byla na Moravě svedena 25. června 1241 u Olomouce. Zvítězilo v ní české vojsko pod velením Jaroslava ze Šternberka. Za vojenské zásluhy získal Jaroslav od krále Václava titul moravského vicemarkraběte. Papež Řehoř IX. blahopřál českému králi k Jaroslavovu triumfu. Panovník se osobně odebral na Moravu, aby svému vojevůdci vyjádřil vděčnost. Rytíř Jaroslav se od té doby nepřetržitě těší úctě moravského lidu. Jako neohrožený hrdina je roven ruskému bohatýru - tatarobijci Iljovi Muromcovi. Jaroslavova postava byla pozitivistickými historiky zpochybňována. Jako historickou osobnost ji však uvádějí středověcí a novověcí kronikáři i historikové Pulkava, Dlugosz, Dubravius, Václav Hájek z Libočan, Paprocký, Balbín, Pěšina, Tanner, Veleslavín a další, stejně jako matrika holešovská nebo Anály Zábrdovické. Rukopis královédvorský, který je pokládán za spornou historickou památku, obsahuje zpěv s názvem *Jaroslav*, který vypráví o vpádu Tatarů do Evropy, obležení Hostýna i jeho vysvobození na přímluvu Panny Marie. Bitva u Olomouce v roce 1241 bývá zaměňována se střetnutím českého vojska s Kumány a Maďary u téhož města v roce 1253, ve kterém byly české voje pokořeny.

Tataři po plenění Moravy odtáhli do Uher, kde se spojili s druhým proudem nájezdníků. Český král Václav I. spolu s rakouským vévodou Bedřichem II. byli připraveni k obraně na hranicích Rakouska a Uher. Asijské hordy nechtěly v tomto okamžiku riskovat srážku s oběma křesťanskými knížaty. Je jisté, že vítězství nad Tatary v roce 1241 mělo značný význam pro obranu celé střední Evropy a znamenalo zastavení dalšího tatarského postupu, ačkoliv Tataři chtěli původně pokračovat ve výboji dál do Německa, respektive podrobit si celý dosažitelný svět. Proč mongolští nájezdníci neobrátili výboj dál na západ? Pokus proniknout Rakouskem do západního Podunají ztroskotal kvůli zmobilizované vojenské síle českého a rakouského panovníka, která kočovníky účinně od útoku odrazovala. Chán Batu musel vzít v potaz draze zaplacená vítězství v Polsku i Uhrách, prohru u Olomouce; věděl, že jeho vojenská moc v důsledku toho není dostatečná k pokoření západních zemí. Rozhodující ovšem byla smrt velkého chána Oktaje, která přiměla Batua jako člena vládnoucího rodu k rychlému návratu do Asie.

Během moravského tažení do Uher v roce 1241 Tataři vybili klášter Hradisko u Olomouce. Jejich řádění mělo strašlivý dopad na život domácí populace. Bylo samozřejmé, že se obyvatelé nížin stahovali na opevněná vyvýšená místa, jakým je Svatý Hostýn, kde se Tatarům (možná později i Kumánům a Maďarům) bránili. Výškou 736 m představoval Hostýn s příkrými údolími dobrý obranný bod v jinak rovinaté středomoravské krajině. Obránci na hoře trpěli nedostatkem vody. Prosbami k Bohorodičce dosáhli blahodárného deště. Na pohany pak udeřily hromy a blesky, které zapálily tatarské ležení, a oblehatelé v panice prchli.

Panna Maria Svatohostýnská, rytina A. Odehnala

Význam Mariiny pomoci v okamžiku krajní existenční nouze činí z Hostýna věhlasné duchovní místo našeho národa. Ztělesněním spravedlivého obranného boje je pak rytíř Jaroslav ze Šternberka, vítěz od Olomouce a zachránce Moravy, jehož ctíme jako věrného syna vlasti. Svatý Hostýn je symbolem odhodlanosti bránit domovinu, znamením spravedlivého odporu domácího lidu proti cizím agresorům. Kdyby Moravané padli asijským nájezdníkům do rukou, čekalo by je otroctví nebo krutá smrt. Vzdávat se nemělo cenu.

V čase střetu kultur je důležité připomínat si, že již před staletími jsme přestáli fatální hrozby, nepodřídili se silnějšímu protivníkovi a navzdory mocenským poměrům a síle útočníka jsme se cti udrželi v ruce meč a štít s českým lvem! Svatohostýnský zázrak hovoří k dnešním Čechům, aby nikdy nevydali vlast sebemocnějšímu nepříteli! Vždyť u Boha není nic nemožného, ani pád satanských říší zla, ani záchrana národů, které obracejí svou naději v Hospodina.

Památka hostýnských obhájců víry a vlasti nás zavazuje. Stůjme pevně na jejich místě! - Ochránkyně Moravy, Matko Boží Svatohostýnská, oroduj za nás!

PhDr. Stanislav Vejvear

Světlo 33/2013

Mons. Václav Malý navštíví Ameriku

11. - 17. října New York
18. - 23.října Los Angeles
24. - 27. října Chicago

Mons. Václav Malý se narodil 21.dubna1950 v Praze. Po absolvování gymnázia studoval v letech 1969 - 1976 na Cyrilometodějské bohoslovecké fakultě v Litoměřicích, na kněze byl vysvěcen 26.června1976 v Praze. V letech 1976 - 1978 byl kaplanem ve Vlašimi a Plzni.

V únoru 1977 podepsal Chartu 77 a o rok později byl jedním ze 17 zakladatelů Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných. V lednu 1979 byl zbaven státního souhlasu. 22.května byl 1979 zatčen, obviněn z podvracení republiky a bez soudu byl ve vazbě držen do 22.prosince 1979. V letech 1980 -1989, kdy nesměl bez státního souhlasu vykonávat veřejně kněžskou službu, pracoval jako zeměměřičský figurant a jako topič v pražských hotelech. Zároveň však působil tajně jako kněz a podílel se na tvorbě katolického samizdatu. Od 13.ledna 1981 do 7.ledna 1982 byl mluvčím Charty 77. Od roku 1988 byl členem Československého helsinského výboru.

V širokou veřejnou známost vešel za sametové revoluce v roce 1989, kdy moderoval velká lidová shromáždění, například shromáždění tři čtvrtě milionu lidí na Letenské pláni 25. listopadu nebo několik shromáždění na Václavském náměstí. Byl spoluzakladatelem a prvním mluvčím Občanského fóra.

Od r. 1990 do r. 1991 spravoval farnost sv. Gabriela v Praze, v letech 1991-1996 byl farářem u sv. Antonína v Holešovicích. 1.prosince 1996 byl jmenován kanovníkem Metropolitní kapituly u sv. Víta, 3.prosince 1996 jej papež Jan Pavel II. jmenoval titulárním biskupem marcelliánským a pomocným biskupem pražským. Na biskupa byl vysvěcen 11.ledna 1997. Jeho biskupské heslo zní „Pokora a pravda".

V současné době se věnuje své práci v církvi, dále jezdí po zemích, ve kterých se vyskytují političtí vězni. Navštěvuje jejich rodiny a snaží se je psychicky podpořit. Sepisuje petice a nenásilnou formou bojuje proti tamějším režimům. Navštívil např. Bělorusko, Moldávii, Kubu, Čínu, Súdán a Írán.

Roku 1998 mu byl propůjčen Řád T. G. Masaryka III. třídy, je rovněž nositelem Čestné medaile Tomáše Garrigua Masaryka za věrnost jeho odkazu (14. září 1997). Dne 8. března 2012 se stal prvním laureátem Ceny Arnošta Lustiga.

V roce 2012 převzal po biskupu Mons. ThDr. Petru Esterkovi z pověření České biskupské konference péči o krajany v zahraničí. V říjnu tohoto roku podniká svou pastorační cestu po českých misiích ve Spojených státech amerických a navštíví New York, Los Angeles a Chicago.

Česká misie v Chicagu Vás srdečně zve
na setkání s Otcem biskupem

Mons.Václavem Malým

z Prahy, který po biskupu Mons. ThDr. Petru Esterkovi převzal z pověření České biskupské konference péči o naše krajany žijící v zahraničí

Setkání se uskuteční v České misii
9415 Rochester Ave.
Brookfield, IL 60513

V sobotu 26. října 2013 bude
Slavnostní mše svatá v 6.30 večer
potom beseda a přátelské posezení v klubu misie

V neděli 27. října 2013 bude
Slavnostní mše svatá v 10.30 dopoledne
potom oběd a beseda v klubu misie

Srdečně zveme všechny naše věřící, ale také širokou veřejnost z řad našich krajanů na stekání s Otcem Biskupem Mons. Václavem Malým, ať už při bohoslužbách, kde nám jako nástupce apoštolů bude zvěstovat Boží slovo, nebo při přátelském posezení, kde jistě zavzpomíná na novodobou historii naší vlasti před a po sametové revoluci a bude nás informovat o aktuálním dění v církvi v České republice.

CZECH HOLIDAY FAIRE

Presented by the Moravian Cultural Society

Sunday, October 27, 2013

From 2:00pm until 7:00pm

At

Hinsdale Community House

415 West 8th Street, Hinsdale, IL

On Madison Street at Eighth Street - Just One Block North of 55th Street

$10 Donation - Reservations Required

Start off the Holiday Season with the sights and sounds of the Czech Republic, the Heart of Europe

- **European Marketplace with iported items**
  Crystal, Hand-blown Glass ornaments and more!
- **Czech Beer Garden**
  A variety of genuine Czech beers!
- **Moravian Wine Cellar**
  Wines imported from Moravia, Czech Republic!
- **Pastry and Coffee Shop**
  Locally made and imported sweets!
- **Old World Café**
  Traditional cuisine!

Featuring Continuous Entertainment throughout the Afternoon:

Live Authentic Music

Plus

Folk Dancing Groups

performing in traditional folk costumes

Space is limited – Reservations required! – *Please call 630-325 3873*
or contact us via *Our website:* www.moraviancultural society.org.
Or E-mail us at: moraviancultural society@yahoo.com

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050 (773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

České rádio v Chicagu

Jerry Jirák

Vás zve k poslechu hudby z naší vlasti

na rádiové stanici 1450 AM

v neděli v 9.00 a.m.

a na Internetu www.wcev1450.com

a stiskněte tlačítko SURFERS NETWORK

Czech voice of Cleveland

WHKW 1220 AM

WHKW 1440 AM

Sundays: 3.03 - 5.00 p.m. Cleveland Time

Sundays: 2.03 - 4.00 p.m. Chicago Time

Host: Joe Kocab

Listen on the Internet:

www.whkwradio.com

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Robert L. Cermak, President

Chicago Representatives

Loretta Moravecek 1-708-484-3162

Dolores Jacklin 1-630-968-1292

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken

Owner Director

In association with

Conboy's Westchester Funeral Home

10501 West Cermak Road

Westchester, Illinois 60154

Other Funeral Home locations available upon request

Direct Line: **773-910-3400**

Chapel: **708-562-5900**

e-mail:

marikbaken@sbcglobal.net

Continuing the Marik Family Tradition of Funeral service

Něžná vzpomínka

Na svátek Všech svatých 1.listopadu letošního roku tomu bude již dvacet osm roků, co byl nenadále odvolán z tohoto světa můj milovaný syn

John "Jack" Vacek

PROFESOR A HISTORIK

Profesor Vacek graduoval jako člen PHI BETA KAPPA z NORTHWESTERN UNIVERSITY a byl Woodrow Wilson Fellow a Fullbright Scholar v Indii. Dosáhl též diplomů na Columbia University v New Yorku, Loyola University v Chicagu, na Goethově Institutu v Německu a Russian Institutu (Indiana University) a na Karlově Universitě v Praze. Vyučoval na několika universitách po celém světě. Ovládal sedm cizích jazyků. Ač mu bylo teprve 38 let, svými rozsáhlými znalostmi, živým a láskyplným zájmem o každého studenta a posluchače jeho učitelský talent a výchovný vliv vyoral v jejich myslích úrodnou kulturní brázdu. Jeho české rodinné dědictví vykvetlo v jeho srdci v hluboký cit pro vlast jeho předků.

Také jsme si 8.září připomněli, že před třinácti roky byl po dlouhé a těžké nemoci povolán na věčnost náš milovaný manžel, starostlivý tatínek a dědeček, pan

Ing. Jan Vacek

Mše svatá za naše v Pánu zesnulé - syna Jacka a manžela Jana bude obětována v kostele České misie v Brookfieldu v neděli 3.listopadu 2013 v 10.30 dopoledne

Děkujeme všem, kdo si v modlitbě na ně vzpomenou s námi.

Adela Vacková, matka a manželka
Dr. Margaret Trybus, sestra a dcera
s manželem Dr. Dennis Gretchen,
MVDr.Fritz a John, synovci a vnukové

Úmrtní oznámení

Shodil jsem těžké, nepotřebné břímě,
můj drahý Pane, zanechal jsem svět
a jako křehký člun se vracím zpět
z bouřlivých vod k Tvé tiché zátočině.

Trní a hřeby vbité do Tvých dlaní
s Tvou tváří, jež se dobrotivě skví,
slibují duši, rvané lítostí,
že přec jen dojde spásy za pokání.

Až pohlédneš svým svatým zrakem na mě,
nesuď mě přísně, nezvedni své rámě,
abys mne trestal za mou minulost.

Svou krví jen ty viny ze mne sejmi
a čím jsem starši, tím víc odpouštěj mi
a tím mě dříve vezmi na milost.

Michelangelo Buonarroti

17. září 2013 odevzdal svůj život Pánu jeho věrný služebník

Mons. Josef Šindar

dlouholetý děkan tišnovský

Narodil se 29. března 1933 v Lužicích u Hodonína. Na kněze byl vysvěcen 26. června 1960 v Litoměřicích. Působil ve Znojmě u sv. Mikuláše, v Třebíči - městě, v Hodoníně, v Čejkovicích, v Bulharech, Milovicích u Mikulova a Pavlově u Mikulova, ve Ždánicích, v Kučerově a v Rostěnicích. Od roku 1979 byl farářem v Tišnově a Předklášteří a děkanem tišnovským. Několik let byl členem Kněžské rady a Sboru poradců. Od srpna 2010 žil v Domově sv. Alžběty na Žernůvce u Tišnova. V roce 2000 ho papež Jan Pavel II. jmenoval kaplanem Jeho Svatosti a v roce 2007 mu brněnský biskup Vojtěch Cikrle udělil za obětavou kněžskou službu medaili sv. Petra a Pavla a v roce 2013 při příležitosti 80. narozenin medaili sv. Cyrila a Metoděje.
Po celý život vynikal láskou k Lužickým Srbům, byl znalcem jejich jazyka a kultury, publikoval o nich řadu historických studií, překládal do češtiny díla jejich spisovatelů, básníků a dramatiků.
Byl znalcem literatury a umění. Jeho přičiněním vzniklo v době totality mnoho dřevořezů, linorytů a dalších uměleckých prací s náboženskou tematikou jako vánoční a velikonoční přání, jako novoročenky či ex libris.
Byl také častým dopisovatelem našich Hlasů národa, kde jsme publikovali celou řadu jeho článků.

Poslední rozloučení se konalo v pátek 20. září 2013 v kostele sv. Václava v Tišnově a v sobotu 21. září 2013 v kostele sv. Cyrila a Metoděje v Lužicích u Hodonína, kde byl poté uložen do rodinného hrobu. V České misii v Chicagu jsme za spásu jeho duše obětovali mši svatou ve středu 18. září 2013

Kéž mu dá Pán věčné odpočinutí a světlo věčné ať mu svítí. Vzpomeňte si na něho v modlitbě i vy, milí čtenáři.

Biskup Vojtěch Cikrle a kněží brněnské diecéze
Nejbližší rodina

Co nás čeká za branou smrti?

Hraje se v nebi fotbal?

Možná jste slyšeli ten vtip o dvou přátelích, kteří chtěli vědět, jestli se v nebi hraje fotbal. Domluvili se, že ten, kdo první zemře, to zjistí a dá tomu druhému vědět. Pepa zemřel první a za pár dní po své smrti se objevil Frantovi ve snu. Franta se ho ptá: „Co jsi zjistil? Hrají v nebi fotbal?" Pepa mu odpovídá: „Mám pro tebe dobrou a špatnou zprávu. Dobrá zpráva je: ano, v nebi hrají fotbal. Špatná zpráva je: zítra večer nastupuješ do branky."

Přelom října a listopadu je pro mnoho lidí velmi citově náročný. Značná část národa se vydává na hřbitovy, aby uctili památku zesnulých. Na mnoho lidí padá smutek, na některé tíseň, samota, možná i deprese. Ano, pro mnoho lidí není snadné vyrovnat se s otázkou smrti. Co se stane, až zemřu? To je velmi důležitá otázka, protože smrti se jednoduše nevyhneme. Statistiky jsou neúprosné. Ze sto lidí sto umírá. Takže: co se stane, až umřeme?

Lidské představy o věčnosti

Lidé mají mnoho falešných představ o tom, co s nimi bude. Jedni jsou přesvědčeni, že po smrti už nic není, člověk prostě přestane existovat. My, kteří jsme vyrůstali v době ateizmu, jsme tento názor dokonce slyšeli oficiálně ve škole. Dodnes jej zastává mnoho lidí: umřu – a potom už nebude nic. Tak jak se o tom zpívá v písni Voskovce a Wericha: Život je jen náhoda, jednou jsi dole, jednou nahoře, život plyne, jak voda a smrt je jako moře. Každý k moři dopluje, někdo dříve a někdo později, kdo v životě miluje, ať neztrácí naději. Kolik lidí žilo a stále žije podle této filozofie, která je ještě drsněji vyjádřena ve rčení: jezme, pijme, protože zítra zemřeme. Když po smrti tedy už nic není a život nemá jiný smysl, pak nezbývá, než abychom si užili dnešek naplno.

Jiní zase věří, že každý má po smrti ještě druhou šanci. Že bude moci nějak odčinit to, co tady pokazil. Nejsou to však jen sentimentální představy a přání? Vždyť jediná šance, kterou máme, je teď a tady. Po smrti už druhá šance nebude…

S Bohem, nebo bez Boha?

Co se s námi stane, až projdeme branou smrti? Tělo uloží do hrobu nebo ho zpopelní. Ale duch – co bude s ním? To záleží na tom, jestli jsme smířeni s Bohem nebo ne. Pokud jsme smířeni s Bohem skrze oběť Ježíše Krista, máme nový život v Bohu. Náš duch půjde rovnou do nebe k Ježíši. Odejdeme z tohoto nedokonalého těla, které přestane fungovat, a půjdeme domů, k Pánu! Při vzkříšení na konci věků dostaneme nová těla, přizpůsobená životu ve slávě. Nepomíjitelná, oslavená těla. Už nás nic nebude bolet, nebudou nám překážet brýle, berle, invalidní vozík… Nikdy neonemocníme, nikdy nezestárneme. Už nebudeme umírat. Budeme stále s ním, navždy, v jeho slávě!

Ale co se stane s těmi, kteří nejsou smířeni s Bohem, a kteří Bohu říkají: „Já tě nechci, já si chci žít po svém, bez tebe." S těmi, kteří odmítají Ježíše Krista a zůstávají ve svém hříchu? Co na to může Bůh říct? Myslím, že s těžkým srdcem říká: „Bude po tvém. Odmítl jsi smíření, odmítl jsi život…" Vždyť odplata za hřích je smrt.

Bible říká, že přirozený člověk tak jak je, je duchovně mrtvý. Po smrti jde na místo, které Bible označuje jako Hádes. Hádes je jako cela ve vazební věznici, kde jsou drženi obvinění, než přijdou na poslední soud.

O posledním soudu Bible říká: A moře vydalo mrtvé, kteří v něm byli, i Smrt a Hádes vydali mrtvé, kteří v nich byli, a každý byl souzen podle svých skutků. Smrt a její říše (Hádes) jednou vydají své mrtvé (Bible, Zjevení Janovo 20, 13). A ten, jehož jméno není zapsáno v Knize života, bude odsouzen za své zlé skutky. Potom už bude jen jedno místo: peklo. Hořící jezero, Gehenna. To je konečné místo trestu pro ty, kdo nepřijali lásku a odpuštění, které jim Bůh nabízel skrze Ježíše Krista.

Jak se připravit na smrt?

Nemohu říct nic většího a slavnějšího než to, že v Ježíši je život. On řekl: „Já jsem vzkříšení i život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít. A každý, kdo žije a věří ve mne, neumře navěky" (Bible, Janovo evangelium 11, 25-26). To je zásadní věc: Jestliže v něho věříme, jeho vítěz-ství je platné i pro nás. Už tady a teď můžeme prožívat uprostřed zkoušek, nemocí, bolestí a těžkostí radost z věčného života. Nemusíme žít ve strachu z toho, co přijde. S Ježíšem překonáváme těžkosti dneška, protože víme, že je před námi něco krásného, velkého, úžasného! A nemusíme se pachtit za věcmi, které dříve nebo později skončí. Ježíš nám dává jistotu, že se nemusíme bát smrti, ale dává nám mnoho důvodů k tomu, abychom tady žili požehnaným životem, dobře a kvalitně.

Nepromarněme ani jeden den! Berme život jako vzácný dar, který je velmi prchavý. Nevíme, co bude zítra. Proto nepromarněme dnešek. Pokud se někdo na někoho hněvá, ať se usmíří. Jestli můžeme někomu učinit dobře, pomoci, povzbudit, potěšit, navštívit, posloužit – udělejme to, dokud je čas. Nepromarněme svůj život kvůli hloupostem, kvůli svému sobectví. Žijme naplno s Ježíšem a pro Ježíše. Tak prožijeme radostný a plný život už tady na zemi a můžeme se těšit na život, který nás čeká po tomto životě.

Ještě dnes můžeme prožít odpuštění hříchů, ještě dnes můžeme začít nový život s Bohem. Věčnost pro nás může začít dnes!

Pavel Coufal

Podle letáčku Brněnské tiskové misie

Křesťanův politický postoj

Vybízím, ať se konají modlitby za všecky, kdo mají moc, abychom mohli vést život pokojný a klidný, a aby se všichni lidé zachránili a došli k poznání pravdy. (srov. 1 Tim 2,1-8)

Křesťanství přežilo nejroztodivnější politické systémy

Křesťanská víra přežila již dva tisíce let v nejrůznějších politických, sociálních a ekonomických systémech. I dnes jsou křesťané lidmi orientovanými jak „pravicově", tak „levicově", ale i lidmi politicky nevyhraněnými. Křesťané jsou zastoupeni ve všech vrstvách společnosti: na univerzitách, ale i v pralesech, jsou to králové a prezidenti, ale i lidé ze slumů... Za dva tisíce let prošli nejrůznějšími režimy. V mnohých byli pronásledováni. Vždy byli ale spolutvůrci společnosti. Někdy ale bohužel propadli pokušení moci a snažili se druhým svůj pohled diktovat. Když totiž křesťané začali spoléhat jen na svou moc a sílu, začalo křesťanství upadat. Naopak rozkvétalo a přinášelo užitek vždy, když se nespoléhalo samo na sebe, ale obracelo se k Bohu. Křesťané tedy mají s politickými postoji své kontinuální dvoutisícileté zkušenosti...

Jak se mají křesťané stavět k politice a jak se do ní mají zapojovat?

Konkrétní otázka tedy zní: „Jak se dnes křesťané mají v politice orientovat a jak se k ní mají stavět?" Částečnou odpovědí by mohl být životní osud jednoho z prvních křesťanů: apoštola Pavla. Pavel, původním jménem Šavel byl původně člověkem, který krutě pronásledoval nově vznikající církev v Jeruzalémě. Byl dokonce přítomen první veřejné popravě – ukamenování jáhna Štěpána (Sk 7,54-60). A možná že právě tato událost, která mnohé křesťany naplnila smutkem, byla pro Pavlovu budoucnost rozhodující. Štěpán totiž těsně před svou krutou smrtí všem aktérům popravy odpustil a modlil se za ně. Tedy neproklínal je, neurážel je, nenadával jim a nezoufal si. Dělal ale pravý opak ve smyslu Kristových slov: „žehnejte a neproklínejte" a „modlete se za své nepřátele"... Odpuštění je prostředkem, který osvobozuje z pout nenávisti a zášti. A tak se možná právě Pavel, i díky odsouzencově postoji mohl stát tím, který nejenže křesťanství již nadále nepronásledoval, ale stal se jedním z jeho největších šiřitelů v dějinách.

Možná právě v této události je tedy výzva i pro nás tváří v tvář bezmoci vůči politické situaci v naší zemi: nenadávat, neurážet, neodsuzovat a nezlořečit. Ale trvale ve svém srdci odpouštět, žehnat, přimlouvat se a být citlivými na Boží volání, kam Bůh volá právě nás, kde je naše místo a poslání. Nemusíme hned předpokládat, že se z našich politiků stanou

Budou volby. Pro život našich dětí, pro úctu k padlým za pravdu a spravedlnost, pro Boží milosrdenství jděte k volbám a projevte svou vůli. Nenechte se nachytat na sladké sliby, ale dejte svůj hlas mravním a duchovním hodnotám.

apoštolové, ale zcela jistě se něco pohne. Minimálně v nás samých. A to není málo. Protože neexistují „malé role" v životě. Lékem na stav společnosti totiž nejsou „velcí lidé", ale velký zástup lidí „malých", kteří přijímají své vlastní povolání, své poslání a kteří jsou každý na své úrovni, na svém místě.

Křesťanův politický postoj by se dal shrnout do těchto bodů:

* **Odpouštět** (i těm, kdo společnosti škodí) a neživit v srdci nenávist, **ale zastávat se pravdy**, práva a spravedlnosti
* **Žehnat** a vytrvale se přimlouvat i za nepřátele (nenadávat a neproklínat)
* **Být ve spojení s Kristem**, který dává sílu
* **Hledat a přijmout své vlastní poslání** a svou vlastní (i malou) roli v rodině, společnosti, církvi, politice...

Modleme se za naše politiky

Každá modlitba může mít nejrůznější formy. Tak i modlitba za politiky naší země. Pokud můžete, zapojte se nyní do proudu lidí, kteří ji přednášejí před Boží tvář:

Všemohoucí, věčný Bože,
lidská srdce i životy nás všech jsou ve tvých rukou;
veď všechny, kdo jsou odpovědni za naši společnost a stát,
aby hájili svobodu svědomí a všechna lidská práva,
aby prosazovali spravedlnost a mír
a usilovali o rozvoj naší vlasti.
Prosíme o to skrze Ježíše Krista. Amen

Podle www.vira.cz

Kongregace sester sv. Cyrila a Metoděje

Pokračování ze str. 2

Při charitativní práci nezapomínala sestra Marie ani na druhý charakteristický rys budoucí kongregace: **na ekumenismus.** Již v září roku 1925 na žádost Družstva „Velehrad" přebírají členky Cyrilometodějské družiny provoz exercičního a poutního domu Stojanov na Velehradě, který byl založen arcibiskupem Dr. Antonínem Cyrilem Stojanem pro pořádání exercičních a vzdělávacích kurzů pro laiky a pro ubytování poutníků a účastníků kongresů. Stojanov se tak stal sídlem velkých unionistických kongresů konaných v letech 1924, 1927, 1932 a 1936, na které se sjížděli teologové a odborníci z Východu i Západu, aby hledali cestu ke sjednocení církví ve víře. Jejich zásady a metody obnovy jednoty církve, postavené na vzájemném poznávání, studiu a vyjasnění sporných otázek, sblížení, modlitbě a dialogu, ovlivnily vývoj celé církve a pojetí ekumenismu na II. vatikánském koncilu.

Bohatá činnost Cyrilometodějské družiny se mohla rozrůstat jen díky obdivuhodné obětavosti a nadšení členek - postulantek budoucí kongregace. Jejich počet vzrostl na 50. V přípravném období 1924-1926 byly položeny dostatečné základy pro existenci a činnost zamýšlené kongregace, proto sestra Marie Nesvadbová žádá 2.února 1926 Arcibiskupský Ordinariát v Olomouci, aby zřídil Kongregaci sester cyrilometodějských a potvrdil její Stanovy, které pro ně sestavil kanovník **Dr. Metoděj Marvan** (*4.7.1875 +10.5.1943), docent církevního práva na diecézním bohosloveckém učilišti v Brně. Po delším jednání o některých bodech Stanov a po jejich nové úpravě ohlásila Arcibiskupská konzistoř v Olomouci panu prelátu Mons. Dr. Janu Šrámkovi jako zakladateli, že bylo z Říma povoleno kanonicky zřídit Kongregaci sester cyrilometodějských na Velehradě, a to výnosem Posvátné kongregace pro řeholníky ze dne 17.srpna 1927. Olomoucký arcibiskup Dr. Leopold Prečan pak formálním dekretem ze dne 8.září 1928 prohlásil Kongregaci sester cyrilometodějských za kanonicky zřízenou. Potvrdil, že jejím zvláštním cílem je výchova dívčí mládeže ve víře a křesťanských mravech a dílo lásky k podpoře sjednocení odloučených křesťanů s katolickou církví. Státní souhlas k usídlení kongregace v Československé republice byl udělen dne 21.března 1929. Laická Cyrilometodějská družina, která skončila svou přípravnou práci pro založení kongregace, byla zrušena, její členky vstoupily do nově založené kongregace a ta převzala i její dosavadní majetek a činnost.

Za hlavní dům kongregace byl původně určen řeholní dům na Velehradě, ale kvůli komunikaci a dostupnosti úřadů a škol bylo požádáno, aby se jím stal řeholní dům v Brně na Lerchově ulici č.65; tam bylo přeloženo sídlo generální představené i noviciát. První generální představenou se stala Matka zakladatelka, sestra Marie Růžena Nesvadbová. Za jejího vedení se kongregace dále slibně rozvíjela a rostla.

Generální dům – hlavní klášter Kongregace sester sv. Cyrila a Metoděje

Matka Marie usilovala o uskutečnění důležitého poslání kongregace, a to působení na poli výchovy: rozhodla se v Brně na Lerchově ulici vybudovat gymnázium s internátem pro dívky – zejména pro dívky z venkova – aby i jim byla dána možnost hlubšího vzdělání a křesťanské výchovy, v níž viděla Matka Marie nejen účinnou cestu k ozdravění a posvěcení rodin, a tím i celého národa, ale i nejlepší službu příštím generacím. Ve školním roce 1933/34 začaly první žákyně i postulantky kongregace navštěvovat Řádové dívčí gymnázium a od roku 1936 začínají na něm po dokončení studia vyučovat sestry, které postupně obsadily výuku všech předmětů. V široké veřejnosti si získalo gymnázium brzy velmi dobrou pověst.

V roce 1933 rozšiřuje kongregace své působení na Slovensko (Považské Podhradí, Turzovka, Žilina-Borik).

Německá okupace v letech 1939-1945 těžce poznamenala rozvíjející se činnost mladé kongregace. V říjnu 1940, zabavila říšská branná moc pro vojenské účely domy v Brně. V červenci 1941 byla zastavena činnost gymnázia. Studentky a sestry musely být ubytovány v domech jiných brněnských kongregací, mentálně postižené děti byly převezeny do filiálních ústavů na Velehrad a Skaličku. V červnu 1942 byl velehradský ústav spolu se Stojanovem určen okupační správou k ubytování německých dětí. Sestry se spolu s postiženými dětmi vystěhovaly do volného traktu velehradského kláštera, který jim poskytli jezuité. Vedle péče o děti docházely sestry do domácností a opatrovaly nemocné na Velehradě a Modré. V srpnu 1942 nastoupilo šest sester do Ústavu Školských bratří ve Sv. Janu pod Skalou u Berouna, aby se staraly o dospělé pa-

Exerciční dům Stojanov na Velehradě

cienty ze zrušeného ústavu pro choromyslné v Praze-Krči.

Po osvobození z nacistické nadvlády v letech 1945-1948 se Matka Marie spolu se sestrami pustila se svou typickou odvahou a horlivostí do práce jak na poli charitativním, tak i výchovném. Sestry se postupně vrátily do svých domů a obnovily svoji činnost. Začaly také pracovat v nově otevřeném exercičním domě v Brně na Veveří, v domovech důchodců v Litoměřicích a Liberci, v sirotčincích a jako katechetky v Divákách u Klobouk a Nové Říši. Pomáhaly redemptoristům při exerciciích a výuce náboženství ve Staré Boleslavi. V Prostějově kongregace převzala správu domova pro přestárlé ženy a mateřskou školku pro děti do šesti let. Náboženství sestry vyučovaly i v Mariánských Láznich, Karlových Varech a Zábřehu na Moravě, kde také pečovaly o opuštěné nemocné. V září 1945 bylo také obnoveno vyučování na gymnáziu.

Činnost kongregace se tedy rozvíjela mnohostranně, všichni pracovali s nadšením, plni nadějí do budoucna. **Přišel však rok 1948** a s ním nástup komunistického režimu, který byl ostře zaměřen proti církvím a jejich činnost začal plánovitě ničit: církevní školy byly zrušeny, kláštery zabrány, sestry internovány v soustřeďovacích táborech, některé vyšetřovány a vězněny. Řeholní sestry mohly pracovat pouze v ústavech pro mentálně postižené děti a v domovech důchodců pod přísným dozorem stranických vedoucích. Pobyt a přesun sester byl kontrolován a sestry při dosažení důchodového věku musely odejít do „Charitního domova pro řeholnice", centralizačního kláštera v Bílé Vodě.

Ústavy pro mentálně postižené děti byly zestátněny a některé z nich byly přestěhovány z vnitrozemí do pohraničních oblastí Čech a Moravy. Při těchto přesunech sestry postižené děti doprovázely a sloužily jim až do svého důchodového věku. Lásku k těmto dětem a péči o ně vtiskla své kongregaci Matka Marie jako pečeť. I v nynější době působí sestry jako ošetřovatelky a vychovatelky v Ústavu sociální péče pro mládež na Velehradě-Stojanově.

Ve školním roce 1948/49 mělo Řádové dívčí gymnázium na Lerchové ulici v Brně opět všech osm kmenových tříd s právem veřejnosti. Avšak v únoru 1949 zaslala Zemská školní rada v Brně ředitelství gymnázia přípis, v němž oznámila, že **Řádové dívčí gymnázium** se s platností od 1.září 1948 zestátňuje. Členové profesorského sboru, což byly většinou sestry, se měli rozhodnout, zda vstoupí do státních služeb. Sestry odmítly, a tak byl s nimi rozvázán pracovní poměr. Začaly pracovat jako katechetky, nebo jako ošetřovatelky v ústavech sociální péče. V listopadu 1949 zabral Ústřední národní výbor v Brně celou budovu gymnázia i s vnitřním zařízením a přidělil ji velitelství školy Stráže národní bezpečnosti v Brně pro zřízení školy SNB s internátem.

Výměrem Okresního národního výboru v Uherském Hradišti bylo v květnu 1949 zakázáno konání duchovních cvičení **na Stojanově na Velehradě**. Výměr doslovně uváděl: „...zakazuje se konání duchovních cvičení (exercicií) ve Stojanově na Velehradě, poněvadž není dostatečné záruky, že by projevy při těchto schůzkách odpovídaly lidovědemokratickému zřízení a že by další konání exercicií vylučovala porušení veřejného pořádku. Nedodržení tohoto zákazu bude podle zákona přísně stíháno." Do uvolněných prostor Stojanova přestěhovala generální představená Marie Nesvadbová z hlavního domu v Brně 25 mentálně postižených dětí. Díky tomu se stal ústavem sociální péče a ne hotelem, jak o to usiloval Místní národní výbor.

Postupně byly **zlikvidovány všechny řeholní domy**. V červenci 1950 byly vystěhovány sestry s postiženými dětmi z ústavu na Lerchové ulici v Brně do Jiříkova-Filipova u Rumburka v severních Čechách. Generální představená v této situaci požádala arcibiskupský ordinariát o přeložení generálního i noviciátního domu na Velehrad. Tam se také spolu s novickami přestěhovala. Nejdříve bydlela v ústavu pro encefalitiky (děti po spavé chřipce). Po zabrání této budovy v roce 1952 pro základní školu však odešla na Stojanov. Postižené děti byly převezeny do bývalého minoritského kláštera v Krnově a o pět let později přemístěny i se sestrami do zámecké budovy v Jindřichově u Krnova.

Generální a provinční představené všech řádů a kongregací, působících na území republiky, byly 25.9.1950 předvolány na Státní církevní úřad v Praze, kde se dozvěděly, že řeholní domy byly určeny pro nové účely, a proto se z nich sestry musí vystěhovat. Ještě téhož dne přišli do řeholních domů státní zmocněnci, aby začali se stěhováním sester a nejnutnějších věcí.

Na svátek sv. Václava 28.9.1950 byly sestry z několika řádů a kongregací svezeny do bývalé piaristické koleje v Bílé Vodě u Javorníka. Z cyrilometodějské

Sestry „Cyrilky" jsou vždy v dobré náladě a s úsměvem

kongregace zde bylo soustředěno 47 sester, a to z Prostějova, Zábřehu, Litoměřic, Mariánských Lázní, Karlových Varů, Staré Boleslavi a Brna-Bystrce. Jednalo se o sestry, které nepracovaly v ústavech sociální péče. Byly „ubytovány" v dlouhodobě opuštěných zchátralých budovách, nezařízených, bez základních hygienických opatření. Protože se musely o sebe nějakým způsobem postarat, začaly pracovat na poli u okolních soukromých zemědělců či u státních statků. V zimě draly peří a šily hračky pro děti.

Sestry pracující v ústavech u postižených dětí mohly zůstat na svých místech; jednotnou správu ústavů však převzala Česká katolická Charita. Sestry na vedoucích místech nahradili civilní zaměstnanci. 1.1.1960 byly všechny charitní ústavy zestátněny a sestry přešly do státní služby.

Státní úřad pro věci církevní nařídil 1.12.1950 všem ženským řádům a kongregacím ohlašovací povinnost řeholnic: „Řeholnice, žijící ve schválených řeholních domech (klášteřích, ústavech a nemocnicích), jsou povinny vyžádati si od příslušného úřadu, jež vykonává dozor nad církevními a náboženskými společnostmi, předchozí souhlas ke každému vzdálení se z místa svého bydliště, pokud hodlají zmíněnou obec opustiti na dobu delší 24 hodin. Tento souhlas uděluje církevní oddělení Okresního národního výboru, jde-li o vzdálení se na dobu od 1 dne do 14 dnů, církevní oddělení Krajského národního výboru, jde-li o dobu od 14 dnů do 1 roku a státní úřad pro věci církevní, jde-li o dobu delší než jeden rok nebo o trvalé přesídlení. Návrat do svého řeholního domu nechť řeholnice oznámí do 24 hodin tomu úřadu, který udělil souhlas ke vzdálení se z řeholního domu. Řeholnice, které jsou v jakémkoliv pracovním poměru a nastupují zákonnou dovolenou na zotavenou, nežádají o předběžný souhlas, nýbrž pouze prostřednictvím svého zaměstnavatele oznámí u příslušného Okresního národního výboru datum nástupu dovolené, její délku a místo, kde dovolenou stráví."

V dubnu 1951 byly sestry v Bílé Vodě zařazeny jako domácí šičky Oděvních závodů Prostějov. Po půl roce 27 sester přestěhovali i se šicími stroji do Javorníka, 10 nejmladších odjelo za doprovodu církevní referentky do Krásné Lípy u Rumburka, kde začaly pracovat v továrně na výrobu punčoch. V únoru 1952 se znovu stěhovaly, a to do Bernartic u Trutnova, aby zde pracovaly v továrně na výrobu lnu. V roce 1954 byly tyto sestry na žádost kongregace a Charity uvolněny pro charitní ústavy. O dva roky později z téhož důvodu ukončily sestry v Javorníku šití oděvů pro OP Prostějov.

V červnu.1961 musely staré a nemocné sestry, včetně zakladatelky a generální představené sestry Marie Růženy Nesvadbové opustit Velehrad. Byly převezeny do Charitního domova pro řeholnice v Bílé Vodě. Nejdříve bydlely v několika místnostech farního úřadu, později si mohly se souhlasem Charity opravit opuštěný domek se zahradou,

Sestřičky v klášterní jídelně při slavnostním obědě

Řeholní sestry vyučují děti v základní církevní škole

který dal Charitě k dispozici Místní národní výbor. Během jednoho roku se jim podařilo dům upravit tak, že mohla být 8.9.1962 vysvěcena nová domácí kaple, zasvěcená sv. Kříži a Panně Marii Bolestné. V Bílé Vodě také 12.března 1963 zemřela sestra Marie Nesvadbová, zakladatelka kongregace.

V roce 1950 byl vydán **zákaz přijímání řeholního dorostu** a patnáct novicek bylo posláno domů. Krátký zlom nastal v letech 1968-1971, kdy bylo možné přijímat řeholní dorost a sestry se mohly zapojit do pastorace a vyučovat náboženství. V té době působil na Velehradě - Stojanově dominikán **Dr. Reginald Dacík** (*21.1.1907 +21.4. 1988), duchovní Otec, rádce a formátor sester v duchu II. vatikánského koncilu. Spolupracoval též při revizi Stanov (nově přepracované Konstituce s Direktářem byly po zkušební době schváleny Posvátnou kongregací pro řeholníky a světské instituty dne 25.března 1982). V době „normalizace" byl v roce 1972 vydán opět zákaz přijímání řeholního dorostu, proto sestry do kongregace vstupovaly tajně, působily v civilu v různých zaměstnáních a bydlely v malých skupinkách v bytech nebo rodinných domcích. Komunity se spolu stýkaly a také byly v tajném kontaktu s řádovými sestrami, které je měly na starosti. V době komunistické totality v letech 1950-1989 vstoupilo tajně do kongregace 33 nových sester. Jejich formace, exercicie, obláčky a sliby probíhaly rovněž utajeně. Tímto způsobem zůstaly v kongregaci i sestry, které ji

musely v roce 1972 oficiálně opustit. Tato situace trvala až do listopadu 1989.

Několik sester z Kongregace sv. Cyrila a Metoděje prošlo za komunistů **vyšetřovací vazbou a vězením. S. Brigita** byla 3 měsíce ve vyšetřovací vazba v r. 1949 ve věci nezdařeného útěku do zahraničí ministra P.Jana Šrámka. **S. Alma** byla v roce 1950 odsouzena na osm let za údajnou sabotáž, že „narušovala mravní a politickou výchovu školních dětí tím, že jim v hodině náboženství vštěpovala mínění, že zázrak se v kostele v Číhošti skutečně stal." Po odvolání k Nejvyššímu soudu, který jí byl trest snížen na dva roky. **S. Mariola** strávila 2 měsíce ve vyšetřovací vazbě v r. 1950, protože se při hodině náboženství s dětmi modlila za uvězněného P.Syrového. **S. Josafata a S. Damiána** byly ve vyšetřovací vazbě v r. 1961 čtyři měsíce. Společně byly souzeny v procesu s uměle vytvořenou skupinou bývalého děkana Františka Mikulky za to, že rozšiřovaly jak „závadnou" literaturu náboženského obsahu, tak informace získané odposlechem Vatikánského rozhlasu a Svobodné Evropy. S. Josafata byla zproštěna viny, S. Daminána odsouzena k dvouletému podmíněnému trestu, který po odvolání Nejvyšší soud snížil na osm měsíců podmíněně.

Přes komunistický útlak církve **život cyrilometodějské kongregace pokračoval dál**. Od roku 1957 pracovaly sestry v několika ústavech sociální péče: na Velehradě, Skaličce u Hranic, Dolním Podluží, Krnově (tento ústav byl pro nevyhovující podmínky přestěhován do Jindřichova) a Krásné Lípě (domov důchodců). Některé sestry pracovaly jako uklízečky v redakci Lidové demokracie v Praze. V době částečného uvolnění let 1968-1972 vytvořila kongregace malé komunity v Karviné, Vnorovách, Uherském Hradišti a na Turzovce. Sestry zde žijící vyučovaly náboženství a pomáhaly ve farnosti. Na nátlak ministerstva kultury a tajemníka pro věci církevní musely být tyto komunity v roce 1972 zrušeny.

Na prosbu biskupa Františka Tomáška pečovaly od roku 1967 dvě sestry o jeho nemocnou matku a staraly se o domácnost. Další sestra vedla jeho osobní agendu. Sestry u něj zůstaly až do jeho smrti.

Sestry vyučují nejrůznější předměty na jejich střední škole v Brně

V roce 1969 požádal kongregaci o výpomoc v domácnosti inspektor náboženství ve výslužbě P.Josef Přikryl z Prostějova. Sestry zde zůstaly až do roku 1980, kdy P.Přikryl zemřel. Dům, odkázaný P.Přikrylem kongregaci, byl zapsán do osobního vlastnictví jedné z tajných sester, která v něm poté bydlela spolu s dalšími ilegálně přijatými sestrami.

Kardinál Štěpán Trochta navrhl v roce 1970 vedení kongregace, aby sestry převzaly úklid na bohoslovecké fakultě a semináři v Litoměřicích. Pro tuto práci se přihlásilo několik sester důchodkyň, kongregace pro jejich ubytování zakoupila dva rodinné domky na Dómské ulici v Litoměřicích. Tyto sestry velmi obětavě a neúnavně pracovaly nejen při úklidu prostor pro bohoslovce a jejich představené a profesory, ale dovedné sestřičky zhotovovaly též liturgické oděvy a krásná bohoslužebná roucha pro budoucí novokněze. Sestry pomáhaly významným způsobem i kněžím v širokém okolí, v kraji tehdy nejvíce duchovně zdevastovaném ateistickým režimem. Tajně také sestry přijímaly pod svoji střechu kněze, řeholní představené, rodiče a příbuzné bohoslovců i různé jiné významné osoby, se kterými se bohoslovci oficiálně nemohli stýkat a jejichž návštěvy byly zakázány státním dozorem. Tak se realizovalo mnoho tajných setkání i ilegálních odborných přednášek, které pomáhaly k dobré formaci nové kněžské generace.

Postupem času přibývalo sester, které odcházely do důchodu. Pro jejich další umístění státní orgány určily Bílou Vodu. Zde kongregace zakoupila v roce 1976 nový dům, neboť původní dům byl již plně obsazen.

Sestry žily v malých komunitách ještě na několika dalších místech. Vedle tajných sester to byly i sestry důchodkyně, a také oficiálně registrované sestry, které se svolením svých představených nosily civilní šat a pokoušely se o nové formy apoštolátu ve světě.

Obnova řeholního života nastala opět po tzv. „sametové revoluci". Rok 1989, respektive rok následující, přinesl velký zlom do života řádů a kongregací v Československu. Byl jim vrácen nejnutnější majetek, o který požádaly. Kongregaci sester sv. Cyrila a Metoděje byl navrácen dům na Velehradě, Hradišťská 142. Byl upraven pro sestry důchodkyně, které se sem přestěhovaly z nuceného pobytu v pohraničí. Je sídlem generální představené a noviciátním domem.

S obnovením náboženské svobody mohou nyní řády a kongregace opět přijímat dorost a v částečně navrácených budovách se věnovat apoštolátu, který je institutu vlastní. Kongregace sester sv. Cyrila a Metoděje požádala o vrácení

Sestry z Kongregace sv. Cyrila a Metoděje na misijích na Ukrajině

obou budov v Brně na Lerchově ulici, ve kterých byla umístěna školská zařízení. Aby bylo navrácení usnadněno, souhlasila kongregace s požadavkem, že obě školy - základní a střední - v budovách zůstanou, stanou se však školami církevními. K 1.září 1992 byla zřízena Cyrilometodějská církevní základní škola a od 1.září 1996 zahájila výuku Cyrilometodějská střední pedagogická škola a gymnázium. Sestry s různou aprobací tvoří nedílnou část pedagogického sboru.

Další obnovenou činností, do které se po roce 1990 sestry zapojily, je provoz Poutního a exercičního domu Stojanov na Velehradě. Sestry působí také v Charitě, dále jako katechetky na státních školách a pastorační asistentky ve farnosti.

Na Slovensku se sestry vrátily do Turzovky, aby se ujaly výuky a péče o mentálně postižené děti ve speciální škole s internátem a mateřskou školou, působí na státních i církevních školách jako katechetky a vychovatelky a v charitní pečovatelské službě.

V roce 1995 byla vyslána tříčlenná komunita sester do Ruska (do Kamyšína a pak Kurska) a od roku 1997 působí na Ukrajině v Melitopolu a Čechohradu, obci, jejíž obyvatelé jsou převážně českého původu. Přišli sem roku 1869 z východních Čech. Přes všechna pronásledování a vyhnanství si uchovali svou víru a předávali ji svým dětem, i když tam již od roku 1933 neměli kněze. Sestry učí náboženství a pomáhají v pastoraci.

V roce 1993 se kongregace rozdělila na Českou a Slovenskou provincii. Sídlo České provincie je v Brně, Bílého 9; Slovenské provincie v Turzovce, Jašíkova 219.

S. Václava Dudová
Kongregace sester sv. Cyrila a Metoděje
Česká republika

Piknik na zahradě kláštera

P.S.

Na závěr ještě osobní vzpomínku a poděkování.

Se sestřičkami z Kongregace sv. Cyrila a Metoděje jsem se poznal nejen jako bohoslovec v době svých studií, ale později, když jsem byl v Litoměřicích jako prefekt a spirituál pro bohoslovce posledního ročníku, jsme byli se setrami v každodenním úzkém kontaktu. Kromě běžné práce patří velký dík všem sestrám za příklad vzorného řeholního života, za vytrvalé modlitby za bohoslovce a kněze, kdy každá ze sester se jmenovitě za některého z nich po celé roky modlila. Díky za práce vykonané i mimo běžnou službu, což byla péče o řemeslníky, kteří mnoho sezon opravovali zchátralé církevní budovy, nejen semináře a fakulty, ale i konzistoře a litoměřického biskuství. Díky za nekonečné hodiny práce při rekonstrukcích, stěhování a generálních úklidech o prázdninách. Díky za stovky ornátů a alb ušitých zvláště pro chudé kněze v pohraničí. Díky za azyl pro každého, kdo zaklepal na dveře jednoho z domů sester v Dómské ulici.

A také osobní poděkování milé sestřičce Gertrudě Kotkové, které po léta uklízela i můj pokoj v semináři a po zrušení Bohoslovecké fakulty v Litoměřicích 1990, když jsem se vrátil do pastorace, obětavě několik měsíců pomáhala mé mamince v péči o mého tatínka v době kdy umíral na rakovinu. Díky sestřičce Kazimíře, která si mě jako bohoslovce kdysi vylosovala a od té doby se za mě denně modlila. Díky sestřičce Lucii, se kterou několik roků spolupracoval i můj tatínek a mimo jiné zhotovili celé garnitury bohoslužených rouch pro tehdejší nové biskupy Josefa Koukla v Litoměřicích a Vojtěcha Cikrle v Brně.

Upřímné Pán Bůh zaplať všem ostatním sestřičkám za modlitby a neúnavnou službu. Kéž těm, které jsou již na věčnosti, Bůh odplatí a všem sestrán na odpočinku i nové generaci sester v aktivní službě kéž Pán žehná.

Mons. Dušan Hladík

MLADÝM

Osvěžení pro duši

Modrý kámen

Klenotník seděl u svého stolku a roztržitě hleděl na ulici výkladem malého elegantního obchodu, který mu patřil.

Před výkladem se zastavila holčička a přitiskla nos na sklo. Oči modré jako nebe se jí rozzářily, když uviděla jeden z vystavených šperků. Rozhodně otevřela dveře a ukázala na nádherný tyrkysový náhrdelník.

„Chci ho pro sestru jako dárek. Můžete mi ho pěkně zabalit?"

Klenotník se na svou zákaznici nevěřícně zadíval: „Kolik máš peněz?"

Děvčátko si bez váhání stouplo na špičky a vysypalo na pult plechovou pokladničku. Vypadlo z ní pár drobných bankovek, hrst mincí, několik mušliček a kovových figurek.

„Bude to stačit?" zeptala se hrdě. „Chtěla bych koupit dárek starší sestře. Co umřela maminka, se o nás stará ona a nikdy nemá ani chvilku sama pro sebe. Dneska má narozeniny a z tohohle dárku bude jistě mít velkou radost. Ten kámen má stejnou barvu jako její oči."

Muž odešel do zadní části obchodu a za chvilku se vrátil s krásným červeně a zlatě zdobeným dárkovým papírem, do kterého pečlivě zabalil krabičku s náhrdelníkem.

„Tady ho máš," řekl holčičce. „A dej na něj pozor."

Děvčátko hrdě vykročilo, jako by si neslo poklad.

Hodinu poté vešla do klenotnictví krásná dívka. Měla nádherné modré oči a vlasy barvy medu. Položila na pult před klenotníka balíček, který on předtím s takovou péčí připravoval.

„Ten náhrdelník byl koupený u vás?"

„Ano, slečno."

„Kolik stál?"

„Cena je věc dohody mezi zákazníkem a mnou. Tato informace je důvěrná."

„Ale moje sestra měla jen pár drobných. Nikdy by si takový náhrdelník nemohla dovolit koupit!"

Klenotník zvedl pouzdro s náhrdelníkem, zavřel ho, znovu ho pečlivě zabalil a podal dívce.

„Vaše sestra ho zaplatila. Dala za něj víc, než by dal kdokoli jiný - dala všechno, co měla."

„Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný." (Evangelium podle Jana 3,16)

Kachní strategie

Tři mladíci pilně studovali u slavných učitelů. Když studium úspěšně dokončili, slíbili si, že se rozejdou do světa, ale za rok se znovu sejdou a přinesou s sebou to, co najdou nejcennějšího.

První z nich hned věděl, co má hledat - největší a nejvzácnější drahokam. Jezdil světem křížem krážem, překonal moře, pouště i vysoké hory, projel všechna města, dokud nenašel ten nejkrásnější drahý kámen, který kdy spatřil světlo světa. Pak se radostně vrátil na místo, kde se měl setkat s přáteli.

Druhý mladík se vrátil nedlouho poté. Za ruku vedl překrásnou a milou dívku a prohlásil: „Na světě není nic drahocennějšího než dva lidé, kteří se milují."

A pak všichni společně očekávali třetího přítele.

Uplynulo však mnoho let, než se vrátil. Vydal se totiž hledat Boha. Vyptával se slovutných duchovních učitelů, ale Boha nenašel. Celé dny ležel v knihách, ale ani v nich Boha nenašel. Vydal všechno, co měl, ale ani pak Boha nenašel.

Jednoho dne si unavený lehl na trávu u jezera. Jeho pozornost upoutala kachna, která v rákosí namáhavě sháněla dohromady kachňátka, jež se jí tam poztrácela. Mláďat bylo hodně a každé zvědavě plavalo někam jinam. Kachně se podařilo všechny je shromáždit teprve tehdy, když zapadalo slunce.

V tu chvíli se mladík usmál a vydal se na zpáteční cestu.

Když se všichni tři přátelé setkali, první ukázal drahokam a druhý dívku, s níž se mezi tím oženil. Třetí neměl nic. Zeptali se ho:

„Co cenného jsi našel ty? Musí to být obrovský poklad, když ti jeho hledání zabralo tolik let. Vidíme ti to na očích..."

„Já jsem hledal Boha," odpověděl třetí mladík.

„A našel jsi ho?" divili se ti dva.

„Zjistil jsem, že on hledal mě."

Nemusíš dělat kdovíco. Stačí, když dovolíš Bohu, aby tě našel. On tě hledá.

Bruno Ferrero, Z knihy: Osvěžení pro duši, Portál 2005

Neobyčejné příběhy Ondřeje Dunara (10)

Podivuhodně zachráněný život

Ještě jednou se vrátím k nadpřirozené pomoci při naší práci v uranových dolech. Jde o další zázrak, který zažil jeden z našich kamarádů. Jednou se stalo, že na konci pracovní doby první směna provedla odstřel a druhá směna měla v práci pokračovat. Vytěžený materiál se hrnul do přesýpacího komína hlubokého několik desítek metrů. Po nástupu nové směny byl však komín plný a tak jeden z dělníků se vrátil za důlním, aby dal příkaz, aby dole komín odpustili a oni tam mohli hrnout nový materiál. Když se dělník vrátil na pracoviště, zjistil, že kamarád, který tam měl na něho čekat, tam není. Volal ho, ale nikdo se neozýval. Čekal, ale kamarád stále nešel. Najednou si všiml, že dolů do komína vede gumová hadice. Předtím byly hadice se sbíječkami odstavené v chodbě. Napadlo ho, že komín musel asi viset a že jeho kolega, který si připravoval sbíječku k práci, byl ve chvíli, kdy se komín nečekaně uvolnil, stažený dolů do komína a ten se zase uzavřel. Začal volat do komína, jestli se mu snad kamarád neozve. Nedělal si žádnou naději, protože byl přesvědčen, že ty velké kameny musely kamaráda rozmačkat. Ještě jednou však zavolal a tentokrát se zasypaný kamarád ozval. Tak poznal, že není mrtvý, ale žije. Okamžitě běžel k důlnímu a řekl mu, co se stalo.

Ihned zalarmovali záchrannou četu, která se okamžitě dostavila na to pracoviště. Záchranáři chtěli, aby se dole odpustil komín, že není jiné východisko, jak toho člověka dostat ven. Kamarádi z tábora to však nechtěli dovolit, protože věděli, že v případě odblokování komína by to pro jejich kamaráda byla jistá smrt, že by ho ty velké balvany rozdrtily na kousky. Poslali záchrannou četu pryč a řekli, že si ho z toho komína vytáhnou sami. Bylo to velké riziko, ale oni byli rozhodnutí pro záchranu jeho života udělat všechno. Začali postupně vybírat z komína kameny a průlez zajišťovat deskami a šalováním. Pracovali neúnavně dnem a nocí plné dva dny. Dostali se do hloubky 17 metrů, kde konečně svého kamaráda uviděli. Bylo to něco neuvěřitelného. Ve stěně komínu byla vylouplá dutina, přes kterou byl zpříčen velký balvan a onen dělník tam byl uvězněný jako v kleci. Kamarádi se k němu opatrně prokopali a nakonec se jim podařilo ho z díry vytáhnout a tak mu zachránili život.

Z přirozeného hlediska byla záchrana tohoto člověka absolutně nemožná. Že to přežil bylo opět dílo Boží pomoci. Když byl živý a zdravý opět mezi námi, ptali jsme se ho, jaké měl pocity, když věděl, že nemá naději, že se z toho komína dostane živý. Říkal, že to byl hrozný pocit, když věděl, že musí zemřít a jenom čekal, kdy se ty velké balvany pohnou a on se s nimi zřítí do propasti. Už se smířil se životem, v duchu se rozloučil se svou ženou a dětmi, protože věděl, že jeho příbuzní dostanou pouze tělo rozdrcené balvany. Že se jen modlil k Bohu, aby zemřel bez bolesti. Když se onen zasypaný horník vrátil do tábora, ihned ho volali na velitelství a musel jít na lékařskou prohlídku, jestli nemá nějaké zranění. Ale neměl na sobě ani jediné škrábnutí a vůbec žádné následky. Do konce trestu zbývaly zmíněnému vězni ještě tři roky. Velitelství tábora podalo žádost k soudu, aby byl podmínečně propuštěn na svobodu, když se vlastně „znovu narodil". To se také stalo a on se tak vrátil opět ke své rodině.

Vzpoura v táboře za volnou neděli

Koncentrační tábor Rovnost 1 byl tvrdým pracovním táborem. Neustálá práce neměla konce. Po směně na šachtě se muselo pracovat v táboře, nikdo si nesměl ani na chvíli lehnout a odpočinout. Vězně neustále pronásledovala tělesná únava, od které nebylo úlevy. Pracovalo se sedm dnů v týdnu, 365 dní v roce. Vězňové nebyli považováni za lidi, ale stali se stroji a museli být vyždímáni až do poslední kapky krve. Z této prokleté situace nebylo žádného východiska. Neznali jsme žádný svátek, nevěděli jsme, co to je neděle. Jednoho dne se však všechno mělo změnit. Snad sám Pán Bůh se už na to nemohl dívat.

První pracovní směna nastupovala každé ráno v sedm hodin na nádvoří u hlavní brány. Aby tam všichni byli přesně, byli vězňové svoláváni táborovým rozhlasem.Jednou v neděli se stalo, že nikdo nenastoupil. Rozhlas volal opětovně k nástupu, ale nikde se nic nehýbalo. Velitelství začalo něco tušit, a tak rozhlas povolal do práce druhou směnu. Z baráku vyběhlo pár jednotlivců, ale když viděli, že u brány nikdo není, tak se vrátili zpět. Náčelník tábora dal výzvu k nástupu do práce třetí směně, ale všechno bylo marné. Nikdo nenastoupil.

Na velitelství tábora nastal veliký zmatek, a když viděli, že se chystá táborová vzpoura, okamžitě povolali vojenskou posilu. Vojáci ihned přijeli, obsadili celý tábor a s namířenými kulomety byli připraveni střílet, kdyby se na táboře něco strhlo. Náčelník tábora dal bachařům příkaz, aby okamžitě všechny vězně nahnali do kulturního domu. Bachaři běhali po celém táboře jak splašení, byli udýchaní a zpocení a sami plní strachu, ale nakonec se jim přece podařilo nahnat do kulturního domu všech asi 2000 vězňů.

Když už jsme seděli v sále asi dvě hodiny, otevřely se najednou dveře a vešel náčelník tábora a další funkcionáři, kteří přijeli urychleně z Prahy. Jeden z těch funkcionářů vystoupil na jeviště a obrátil se ke všem vězňům s otázkou: „Proč jste nenastoupili do práce?" V té chvíli nastalo něco neočekávaného. Jako na povel zazněla jednotná odpověď celého táborového mužstva: „Nikdo práci neodmítá, ale chceme mít jeden den v týdnu odpočinek, a to v neděli." Když sborově zazněla odpověď, nemohlo velitelství označit osobu, která by mluvila jménem vězňů. Tím bylo velitelství zaskočeno, protože neměli žádného viníka, neboť všichni mluvili společně jako jeden

muž. Když velitelství vidělo, že nemají nikoho, na koho by hodili vinu za organizaci stávky, muselo ustoupit. Oznámili nám, že požadavek volného dne v neděli projednají a oznámí nám rozhodnutí. Celá skupina funkcionářů opustila kulturní dům a odešla na velitelství, aby se poradili.Asi za hodinu přišel velitel tábora opět do kulturního domu a vyhlásil, že se velitelství dohodlo, že náš požadavek splní a dostaneme jako den odpočinku neděli. Jako na povel nastal bouřlivý aplaus všech vězňů. Dosáhli jsme svého – aspoň jednoho dne odpočinku.

Potom dal velitel tábora rozkaz, abychom se rozešli a vrátili na své ubytovny. Když jsme se vrátili do svých pokojů, bylo tam boží dopuštění. Vypadalo to, jako by se tudy přehnalo velké tornádo. Všechno bylo rozházené. Matrace a postele převrácené, osobní věci všech vězňů, šaty, potraviny, i všechno ostatní, bylo naházené na jedné kupě, takže nikdo nevěděl, kde jsou jeho věci. Byla to hrozná podívaná. Bachaři převrátili všechno vzhůru nohama, protože mysleli, že máme někde na táboře ukryté zbraně. Nic však nenašli, protože jsme žádné zbraně neměli.

Velitelství tábora se stále nemohlo vyrovnat s tím, že nenašli toho, kdo vzpouru zavinil. Začali si volat určité jednotlivce, které měli v podezření, že by v tom mohli mít prsty. Potom začali vyvolávat další, jen tak namátkově. Také vyvolali mě. Když jsem přišel do kanceláře velitele tábora, předpisově jsem se zahlásil: „Odsouzený Ondřej Dunar, číslo A 023 973 hlásí příchod." Jak už jsem dříve řekl, takto se museli hlásit všichni vězňové ve věznicích i na táborech.

Vzhledem k tomu, že už jsem měl mnoho zkušeností z dřívějších výslechů a věděl jsem, že tvrdý teror dřívějších časů už pominul, neměl jsem z výslechu strach. Věděl jsem též, že táborový velitel si nemůže dovolit nějaký nátlak nebo dokonce bití v přítomnosti funkcionářů z Prahy. A i kdyby k něčemu takovému došlo, měl jsem takové výslechy už dávno za sebou. Zůstal jsem tedy absolutně klidný a očekával, na co se mě budou ptát. Přistoupil ke mně jeden z těch vyšetřovatelů a řekl mi, abych se posadil na židli. Potom spustil: „Tak ty odmítáš jít pracovat, co?" Odpověděl jsem mu: „A kdo vám to řekl, že odmítám pracovat?" – „Protože jsi nenastoupil do práce." Řekl jsem mu na to: „To máte pravdu, ale já jsem nebyl sám." – „Tak jsi měl nastoupit sám." – „Co bych tam dělal, když tam nikdo nebyl. U táborové brány nebyl nikdo, kdo by šel do práce. Když celý tábor chce mít volnou neděli jako den odpočinku, proč bych to taky nemohl mít já. Práci neodmítám a budu dál poctivě pracovat, ale ne v neděli. Tak jako ti druzí." Vyšetřovatel začal vyhrožovat: „Tak teda to ti přijde moc draho. Dáme tě k soudu." Řekl jsem: „Klidně mě můžete dát k soudu, v tom vám nemohu zabránit, ale řekněte mi, co byste tím dosáhli, že byste mě soudili. Jsem tu stejně zavřený a horší už to být nemůže. Nanejvýš mi dají u soudu vyšší trest a na tom mně absolutně nezáleží. Tak kdo chce, ať si mě soudí, co na tom."

Estébák vstal od stolu a šel ke skříni, kde měli uložené knihy. Jednu z nich vytáhl a podal mi ji do ruky a řekl: „To je Bible, to bude pro tebe dobré." Odpověděl jsem mu: „Ta Bible už není pro mě, ale pro vás, abyste si ji přečetl. Já mám Bibli v hlavě a tam mi ji nikdo nemůže sebrat. Jediné co mohu ztratit, je můj život. Ten má ale v rukou sám Bůh a když on bude chtít, tak si můj život vezme. Já se nikoho nebojím, ani vás." Podal jsem mu Bibli, aby si ji vzal nazpátek. Chvíli se mi díval do očí a nevěděl, co má odpovědět. Byl jako němý. Když se mu v hlavě rozjasnilo, vykřikl: „Okamžitě ven z této kanceláře!" Klidně jsem vstal a odcházel pryč. Když jsem byl mezi dveřmi, ještě na mě křičel: „Ale k soudu tě dáme!" Moje poslední odpověď byla: „Děkuji vám, pane."

Když jsem došel na barák, všichni byli zvědaví, co po mně chtěli. Řekl jsem jim, že hledají viníka, který organizoval tu táborovou stávku. A to je všechno, co velitelství chce. Výslechy celá záležitost skončila. K žádnému soudu jsem předvolán nebyl. Od té doby jsme však už nikdy v neděli do práce nechodili. Opět zůstane záhadou, jak se to stalo, že nenašli organizátora ani svědky a žádného viníka táborové vzpoury a bylo dosaženo žádaného výsledku. Zřejmě to byla vůle Boží, aby vězňové pracovním klidem mohli oslavovat den Páně.

O náhody není v životě nouze

Někdo to nazývá náhodou, veřící člověk v takových situacích vidí řízení Boží prozřetelnosti. Jednou se stalo, že jsem se po práci procházel po dvoře tábora. Prostor byl vymezen koridorem z ostnatých drátů, které tvořily hranici. Za nimi bylo ostřelovací pásmo a vstup do něho znamenal smrt. Na každém rohu stála strážní věž a na ní voják ozbrojený po zuby. Vycházkový prostor se točil na nádvoří kolem jedné strážní věže. Když jsem tam dokola chodil, stále jsem slyšel hlas, který na mě volal. Zprvu jsem tomu nevěnoval velkou pozornost, ale když se to stále opakovalo, podíval jsem se na věž, kde stál ozbrojený voják. Upřeně se na mě díval a ukazoval mi rukou, abych zůstal stát. Když jsem viděl, že mi chce něco říct, tak jsem si dřepnul, jako bych si zavazoval tkaničky od bot, a zeptal jsem se ho, co ode mě chce. Voják se mě ptal, jmenovitě, na jednoho člověka, který je v táboře, jestli ho znám. Řekl jsem mu, že ho znám velmi dobře, a proč se na něho ptá, a co od něho chce. Voják mi řekl, že ten člověk je jeho otec a že by s ním rád mluvil. Slíbil jsem mu, že všechno zařídím, aby se k němu jeho otec dostal a mohl s ním promluvit. Voják mi poděkoval a já jsem šel dotyčného mukla zavolat. Když jsem k němu přišel na světici, zeptal jsem se ho, kolik má dětí a jestli má také syna, který je v armádě. Řekl mi, že má syna na vojně a nechápavě se na mě díval, proč se ho na to všechno vyptávám. Řekl jsem mu: „Tak ty máš teda svého syna na vojně. Chceš s ním mluvit?" Udiveně na mě vytřeštil oči, že jako co tím myslím, že jestli chce mluvit se synem. Tak mu říkám: „Tak abys věděl, tvůj syn tě tu hlídá na věži, abys neutekl. Před chvílí jsem s ním mluvil a on mě prosil, abych ti to řekl a zavolal tě, že chce s tebou mluvit." Řekl jsem mu, aby šel na procházku ven na nádvoří a až dojde k té věži, aby se nedíval nahoru, aby si nikdo z bachařů nevšiml, že mluví s vojákem na věži, ale aby dělal, jako že si zavazuje boty, a tak budou spolu moci mluvit.

Tak se stalo, že mohl otec mluvit se svým vlastním synem.

Tento případ, který se stal, je opět přirozeným způsobem nevysvětlitelný. Je absolutně vyloučené, aby byl na vojenskou stráž zařazen někdo, kdo má vlastního otce na táboře, který hlídá. Při rozdělování stráží buď došlo k omylu, nebo se jednalo o nevědomost, ale ať už tomu bylo tak či onak, tato náhoda spojila dohromady otce se synem. Boží prozřetelnost opět zapracovala a připomněla nám, že Bůh řídí cesty našeho života.

Nikdo z nás si nemůže plánovat, jak si zařídí svůj život. Kdo si myslí, že bohatství je záruka životního štěstí, je na omylu. Nikdo nemůže vědět, co bude zítra. Najednou nastane situace, kdy se všechno změní, ať člověk chce nebo nechce, bez ohledu na to, zda je chudý nebo bohatý. Může přijít zkouška, často i nástrahy toho zlého a všechno, co měl člověk jako jistotu, se náhle zhroutí. Jisté však je, že po celý život nás vede Bůh, nikdy nás neopouští a nakonec nás z každého utrpení vysvobodí. Nechává nás projít cestou zkoušek, abychom se stali lepšími. Proto Boha nikdy neproklínejme, ale naopak buďme si jisti, že on má všechno pevně ve svých rukou a také zlé věci dokáže obrátit k dobrému a bezpečně všechno vede k věčnému cíli.

Nečekaný odchod z Jáchymova

Víra v Boha mě provázela od dětství po celý můj život. Dvojnásob mi modlitba a víra pomáhaly v době mého zatčení a ve vězení a v komunistických pracovních táborech. Již jsem se zmínil o katolické organizaci na táboře Rovnost a zde bych chtěl ještě vzpomenout na jejího zakladatele Tono Srholce. Pocházel ze Slovenska z městečka Skalica a studoval na kněze. Komunisté ho však chytili, obžalovali z podvracení republiky a postavili před soud. Skončil nakonec v jáchymovských uranových dolech. Tonko zůstal věrný katolické víře a na táboře byl neúnavným aktivistou katolické organizace. Tajných náboženských organizací bylo v táboře několik, mimo naší evangelická, baptistická a jiné. Podobně se sdružovaly i různé politické skupiny. Vedení tábora tyto organizace zakazovalo, ale protože jejich členové neporušovali táborový řád a disciplinu, mlčky jejich existenci tolerovalo. Muselo se ale vše dělat tajně tak, aby to nebylo vidět.

Naše katolická organizace hodně pomáhala novým vězňům, kteří přišli na tábor a přihlásili se mezi nás jako věřící. Nejprve jsme jim pomáhali finančně, aby měli něco do začátku, než se zaběhnou do života v táboře. Také jsme organizovali modlitební skupiny a tajné mše svaté, které sloužili kněží spolu s námi uvěznění.Scházeli jsme se po malých skupinkách a modlili se za naše rodiny, které trpěly tím, že jsme byli uvězněni. Modlili jsme se za zdraví a Boží ochranu při práci na šachtě, kde jsme byli každodenně v ohrožení života, modlili jsme se, aby nám dal Bůh sílu překonat to všechno utrpení na táboře a pevnou vůli vytrvat až do konce.

Již jsem psal o tom, kolikrát mně Bůh pomohl v kritických situacích a o tom, jak se vždy ozýval jakýsi tajemný vnitřní hlas, který mně na poslední chvíli zachránil život. Tyto vnitřní pocity jsem v životě prožíval častokrát. Jednou to bylo varování, abych se vyhnul něčemu zlému, jindy mi hlas dodával jistotu, abych neměl strach a obavu, co se mnou bude, jindy to zase byl pocit štěstí a vyrovnanosti. Pokaždé, když jsem toto vnitřní hnutí pocítil, věděl jsem, že se něco stane, ať už dobrého nebo zlého.

Jednou mě opět přepadl ten zajímavý vnitřní pocit, který jsem si nedokázal vysvětlit. Cítil jsem, že se něco stane a bylo mi jasné, že to nebude něco zlého, ale že se stane něco dobrého. Cosi mě táhlo na táborovou ošetřovnu za mým dobrým přítelem doktorem Ondrejkou. Často jsem mu chodil pomáhat s pacienty, abych tak užitečně vyplnil svůj volný čas a udělal něco dobrého. Když jsem tenkrát poránu přišel na ošetřovnu a doktor mě uviděl, řekl mi, že jdu právě včas, že má pro mě zprávu, kterou mi musí říct. Sedli jsme si k němu do kanceláře a on mi řekl, že odcházím z tábora pryč. Neví sice, kam jdeme, ale že je nás celkem 15 osob, které odcházejí, že se jedná o lidi, kteří mají určité odborné profese jako elektrikáři, zámečníci, svářeči a tak dále. To znamená, že někde potřebují kvalifikované pracovní síly, ale on neví kde. Říkal, že dostal příkaz, aby donesl zdravotní záznamy těchto patnácti lidí na velitelství, což znamená, že budeme brzy převeleni jinam.

Věděl jsem, že mi mnoho času nezbývá a že musím jít rychle zpět na barák, abych si dal všechno do pořádku, protože jakmile mě rozhlasem zavolají, nebudu už moci udělat vůbec nic. Věděl jsem, že také na ošetřovnu už se nebudu moci vrátit. Tak jsme se museli s mým přítelem doktorem Ondrejkou rozloučit. Poděkoval jsem mu za naše upřímné přátelství, které mezi námi bylo od chvíle, kdy jsme se poprvé setkali, stiskli jsme si ruce a naposledy si pohleděli do očí s vědomím, že už se možná nikdy neuvidíme.

Tak se mi opět vyplnila moje vnitřní předtucha, že se něco stane. Tentokrát to mělo být vysvobození z jáchymovských uranových dolů. Byl jsem velice rád, protože jsem věděl, že mě určitě nedají někam jinam opět do dolů, ale že půjdu do jiné, normální věznice. To bude vysvobození od radioaktivity, která všechny zabíjela.

Skutečně netrvalo dlouho a byl jsem volán do kanceláře. Tam mi nařídili, abych okamžitě odevzdal všechny věci, které patří táboru, do hlavního skladu. Tak jsem odnesl ložní prádlo, deku, polštář i pracovní oděv a urychleně jsem se mezi tím rozloučil se svými kamarády, především se svým dobrým přítelem Tonem Srholcem z naší katolické organizace. Potom jsem už zamířil k hlavní bráně, kde byl připravený autobus. Když se všichni vězni, kteří opouštěli tábor, sešli, naložili nás do autobusu a vyjeli jsme z brány koncentračního tábora Rovnost I.

Autobus nás dovezl nejprve do soustřeďovacího tábora, kde jsme museli odevzdat táborovou uniformu a dostali jsme svoje civilní šaty. Stále jsme však nevěděli, kam nás povezou. Když jsme potom nastupovali znovu do autobusu, jeden starší bachař, seriózní člověk, nám prozradil, že jedeme na Slovensko do Leopoldova.

Pokračování příště.

Redakčně upraveno podle zápisků Ondřeje Dunara

Verše z lesů, vod a strání...

Cesta lesem

Před sedmdesáti lety
zrušili cestu lesem.
Déšť a počasí udělaly své
a dnes by vás vůbec nenapadlo,
že tudy kdysi vedla stezka
ještě než sem nasázeli stromy.

Je pod roštím a vřesem
a drobnými sasankami.
Jen hlídač dnes rozezná
že tam, kde hnízdí hrdlička
a kudy se hřmotně valí jezevec,
vedla kdysi cesta lesem.

A přece – vstoupíte-li do lesa
o pozdním večeru v létě,
když se rozpálený vzduch spěchá ochladit
na pstružích vodách,
když jedna vydra hvizdem přivolává druhou
(vydry se lidí nebojí,
vídají je jen zřídka...),
zaslechnete rytmické údery koňských kopyt
a zašustění sukní v rose
jak se tak prodírají mlhavou samotou
jako kdyby důvěrně znaly
tu starou ztracenou cestu lesem –

Jenže dnes
tu žádná cesta lesem
nevede - - -

Rudyard Kipling
Překlad Jiřina Fuchsová

Divočáci jsou svině

Černá, kňouři, březí bachyně, selata,
jsou pohromou ve volné přírodě
a zaslouží si bum, bác, ra ta ta.

Ničí brambory, kukuřičné lány,
v lese i na poli jsou pány.

Žerou mláďata i hnízdoše,
na nic nedbají
a ještě si k tomu chrochtají.

Marie Terezie blahé paměti,
vybila divočáky do mrtí
a jen několik zavřela
do pevných obor
a tím skončil dávný horor.

Potom je osvobodily válečné tanky
a divočáci jsou ve volnosti zpátky.

Žel, náš pan prezident
Zeman, netrumfl císařovnu
nezavedl novou profesi
„lovec s licencí",

Tu, kterou mohou vykonávat jen lidé
s atavistickými geny,
jinak by neměla žádné ceny.

Není již těch, kteří v mrazivém
večeru a kalném ráníčku
osvobodí farmáře,
škůdcům pošlou žhavou kuličku,
neboje uvrhnou do drátěného žaláře.

Ing. Bohumil Lošťák

One for All

Just as parents aren't supposed to have favorite children, I suppose bishops shouldn't have a favorite characteristic or mark of the Church. But I do: catholic. One, holy and apostolic are great gifts from Cod and absolutely essential for the life of the Church. I get just a little more excited, though, with the Church's catholicity.

The *Catechism of the Catholic Church* (#830-831) says that the Church is catholic in a double sense. It is catholic because the presence of Christ assures that it possesses all the means of salvation. Christ provides His Bride with the "correct and complete confession of faith, full sacramental life, and ordained ministry in apostolic succession." The Church is also catholic because she is intended to be the mother of all people. Her mission is to invite everyone to Christ and gather them together in His love.

Thought of this way, the whole Church is catholic, not just the Catholic Church. The Catholic Church has retained that designation uniquely for itself because we believe that, more than in the other Christian communions and churches, Christ is present with all the means of salvation.

We might express the catholicity of the Church, especially the Catholic Church, by thinking of her as everyone's home, and, when they get there, they can be sure they will find everything spiritual they truly need.

Of course, there are other houses, and people are free to live there. People are likely to find many good things there. If Christ is not there, though, or all the means of salvation that He provides, people will miss out on what God intends for them. Don't we, who have been given a place in the "right" house, have an obligation to invite the others to our home?

Some will claim this is arrogant thinking. Yet we offer our faith in the spirit of the Crucified One, always with respect and patience, certainly never with threat or force. Another objection is that Christianity is culturally biased. Yet, if Jesus died for all, then His disciples must find ways to make Him accessible to all. Conversely, a Christianity too wrapped in a particular culture would be a distortion. As a matter of fact, over the centuries, the Church, because it is catholic, has adjusted to many cultures, while remaining true to the core.

Some Christians argue that there are many paths to heaven (maybe their version of catholicity). Do they propose that there will be different heavens or different types of heaven, one for Christians, one for Jews, Moslems, Buddhists, Hindus, etc.? If, instead, they accept the standard Christian belief that heaven will be a state of union with the Triune God, for all the blessed, then why not invite everyone onto that path during their life on earth? If heaven will involve eternal union with Jesus Christ, why not temporal union with Him and all the blessings that entails?

It is one thing to respect different faith traditions. To say they are all of equal value is to imply that religion has little significance. People are more discerning and passionate, about sports teams.

The Lord Himself established the Church's catholicity during His earthly life. He promised to be with the Church until the end of time, assuring that not even Satan could prevail against it. He promised to send the Holy Spirit to teach everything. He told His disciples to partake of His Body and Blood, to forgive sin and to baptize. He told them to make disciples of all nations. He spoke of the "other sheep" that He must lead, so that there is one flock, one shepherd.

In last month's column, I suggested that asking whether an individual member of the Church was one, catholic or apostolic (as opposed to holy) would be a bit awkward. But we certainly can ask whether individual members of the Church have a catholic mentality.

Are we aware of the living presence of Christ in the Church that assures the full array of the means of salvation? Do we value all those means and take advantage of them? Are we ready to participate, in the ways appropriate for us, in the Church's mission to invite others into their homes? Do we respect, indeed cherish, the variety of cultures represented in the household of Christ?

Political parties sometimes strategize to create a bigger tent to attract more adherents. Often that means sacrificing core values or accepting conflicting ones or taking no position. The Church is always a big tent, the catholic tent, open to all. It is also catholic because it stands firm on a complete and effective platform, one provided by Christ himself

The complete Church for everyone. Very catholic.

By Bishop R.. Daniel Conlon
Christ is our Hope, August 2013

HLASY NÁRODA - VOICES OF THE NATION - Měsíčnik České Misie v Chicagu - Vydává Česká Misie - nábožcnské a kulturní středisko 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Mobil: (708) 533 - 1050, Telefon + Fax: (708) 255 - 5117, E-mail: velehradchicago@comcast.net Řídí: Mons. Dušan Hladík s redakční radou. Adresa: HLASY NÁRODA 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Roční předplatné (12 čísel) – USA osobní odběr 30.00 USD, USA poštou 1.třída 40.00 USD, Canada letecky 40.00 USD, Cizina letecky 55.00 USD. Jednotlivé číslo 2.50 USD. Šeky pište na CZECH MISSION. Nevyžádané rukopisy se nevracejí, redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. V otázkách soukromých zjevení, která dosud nebyla schválena církví, se plně podřizujeme definitivnímu rozhodnutí církevní autority.

Picturesque Regions of Ancestral Homeland

Polabí

In this article we will close our series dealing with east Bohemia and shift our attention westward toward central Bohemia. East Bohemia which we have been visiting (albeit vicariously) over an extended period of time, is arguably one of the most scenic components of the entire republic. This is probably due to the variable topography of the land which gradually gives way to extended plateaus of fertile farmland and accessible land favoring industrial development.

The Elbe *(Labe* in Czech) not only gave its name to this region, but since time immemorial has been providing favourable conditions for settlement and is linked with the establishment of the present metropolis of Eastern Bohemia. On the headland at the confluence of the Elbe and the Orlice on the site of an old Slav fortified settlement, a princely castle was erected during the Premyslid dynasty. It was an administrative centre of the large territory of the north-eastern Bohemia. In 1225, during the reign of Přemysl Otakar I, a walled-in town was founded nearby, one of the oldest Bohemian royal towns. Over time Hradec grew and expanded, new town walls were erected and its burghers were granted many royal privileges. When at the beginning of the 14th century Hradec became a dowry and residential town of Bohemian queens, its significance grew even further. The first "Queen of Hradec" was Elizabeth Richsa, whose court allegedly surpassed the splendour of Prague's. She supported the development of the town in every possible way, and initiated the foundation laying of the Gothic church of the Holy Spirit, the two towers of which even today are a town landmark. The second Elizabeth, the Pomeranian and widow of Charles IV, willingly stayed in Hradec for long periods. It was then that the name Hradec Králové, meaning "Queen's Hradec," first appeared.

Affected by Hussite wars and numerous fires, the town underwent Late Gothic, and then in the late 16th century, Renaissance reconstruction. Bílá Věž *(The White Tower),* in which the second greatest bell in Bohemia hangs, became a new landmark of the town. In the next two centuries, Baroque buildings completed the townscape, thanks to the building activity of the bishopric, established in 1644, as well as of the Jesuit order. The decision of the emperor Joseph II to turn Hradec into a fortified city as defense against Prussian incursions gave the town quite a different character. Extensive earthworks included moving an entire hill as well as riverbeds of the Elbe and the Metuje. An ingenious system of ramparts was erected, and barracks were placed even in the Jesuit College on the square. Although the fortified Hradec was an outstanding feat of military engineering, changes in strategy made it an anachronism even before it was completed. In 1866, during Prusso-Austrian war, one of the bloodiest battles of the 19th century was fought almost in front of its gates. It is commemorated by innumerable monuments scattered over the vast battlefield in the vicinity of Chlum. Being found useless, the fortress was liquidated in 1884, what enabled the modern development of the town spearheaded by outstanding architects. Hradec owes its status as a model of modern European town planning to a local zoning plan of 1926-1928 by the architect Josef Gočár. From humble beginnings as a provincial residence town, Hradec is now grandly modern and rightly called "the salon of the republic".

The history of the present double town of Jaroměř-Josefov is to some extent similar. At the confluence of three rivers - the Elbe, the Úpa and the Metuje - it had already existed since 1126 as a Přemyslid stronghold on the old trade route to Poland. Named after Prince Jaromir, Jaroměř became a royal town in the late 13th century, and in 1307 is cited as a dowry town of Bohemian queens. The most important monument of the town is the Gothic St Nicolas church. The historic market place is dominated by the Marian column from workshop of Matyáš Bernard Braun. The original Wenke's department store designed by Josef Gočár, is an outstanding work of modern Czech architecture. The fortress Pies, erected between 1780 and 1787 and later renamed Josefov to honour the emperor Joseph II, represents a masterpiece of European military engineering that nevertheless has never served its purpose as enemy troops were always bypassing it. In the 19th century it served as a prison, the notorious gaol of nations. Although after liquidation of the fortress a part of fortifications was at the turn of the centuries demolished, the remaining ring of bastions, curtains, ravelins, ditches, and underground passages, occasionally enlivened by performances of local historic artillery clubs, continues to receive esteem.

The last and the youngest of the region's dowry towns is Nový Bydžov. Founded at the end of the 13th century, it became a dowry town in 1569. Based on a medieval plan, Nový Bydžov is famous for its many Jewish monuments and the discovery of paintings by Peter Brandl.

Other towns of Polabí region also have reasons to be proud. In Chlumec nad Cidlinou a palace designed by one of the most prominent Baroque architects, Jan Santin-Aichel, was erected in 1721-23 by František Maximilián Kaňka for Franz Ferdinand Kinsky. Its unusual plan resembles a royal crown, and to honour the emperor Charles VI who stayed there after his coronation, the palace was named Charles' Crown. In Smiřice there is a valuable Baroque palace chapel of Epiphany, the altar of which features the painting *The Adoration of the Magi* by Peter Brandl.

Lying close to a quarry of good quality sandstone, Hořice has long tradition of stone carving, a vocational school for stone carvers which has existed since 1884, and a gallery of outdoor modern sculpture on nearby Gothard Hill. The town Třebechovice pod Orebem, besides the hill with Biblical name of Oreb where Hussite priest Ambrož preached, was made famous by a moving Christmas Crib carved in wood by Probošt'. The Crib attracted public attention at the 1965 Expo in Montreal and brought the townlet to the attention of tourist offices. The rose in Nechanice's coat of arms suggests the identity of the stronghold's former owners and probable founders of the town, a branch of the south Bohemian House of Víteks. But the romantic, Gothic Revival palace lying close to Nechanice, with its furnishing and collections is much more attractive than the town itself.

Polabí is a plain and quite often we are prejudiced against plains. There are no romantic valleys or hills with scenic views, there are no steep mountains or wild gorges. The plain seems dull and monotonous. But lowlands give crops, and in fields and meadows, in reed-filled ponds, in wooden belfries and cottages, there is peace, idyll and poetry.

Tony Jandáček

Photo on back page:
Fertile fields, green forests and charming towns by Labe

